

ദുരവസ്ഥ

എൻ. കുമാരൻ ആശാൻ

പകർപ്പവകാശം

ശാരദാ ബുക്ക് ഡിപ്പോ
തോന്നയ്ക്കൽ

വില 75 ന. പൈ.

പതിനേഴാംപതിപ്പ്

കോപ്പി 3000

1958 ജനുവരി

കവർ ഡിസൈൻ:-

കെ. സോമസുന്ദരം

എറണാകുളം

അച്ചടി:-

സഹോദരൻ പ്രസ്സ്

എറണാകുളം

ഉടമസ്ഥരുടെ മുദ്രയില്ലാത്ത പ്രതി വ്യാജനിർമ്മിതിമാകുന്നു

മുഖവുര

തെക്കേ മലയാളിലായി 1097-ചിങ്ങത്തിൽ ആരംഭിച്ച മാപ്പിളലഹള കേരളചരിത്രത്തിൽ രക്തരൂഷിതമായ ഒരു അദ്ധ്യായത്തെ രചിച്ചിരിക്കയാണല്ലോ. കല്പനാശക്തിയെ തോല്പിക്കുന്ന ഭയങ്കരങ്ങളും പൈശാചികങ്ങളുമായ സംഭവങ്ങളെക്കൊണ്ടു കേരളത്തെ മാത്രമല്ല ഇന്ത്യയെ മുഴുവൻ ഒരുപ്രകാരത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറെറാരു പ്രകാരത്തിൽ ഇളക്കിമറിച്ചിരുന്ന ആ കൊടുങ്കാറ്റ് ഭാഗ്യവശാൽ ഇപ്പോൾ മിക്കവാറും ശമിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആപത്തിനേക്കാൾ വലിയ അദ്ധ്യാപകനില്ലെന്നുള്ളതു ചരിത്രവും മതവും ഒന്നുപോലെ സമ്മതിക്കുന്ന വസ്തുതയാകുന്നു. ലഹളയുടെ വായിൽ നിന്നും, അതിന്റെ നാവിന്റെ പരുപരുപ്പും വീരപ്പല്ലിന്റെ മുർച്ചയും നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞു ഇപ്പോൾ വിശകലിതമായി വെളിയിൽ വമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഹിന്തു സമുദായം, പുരാതനമായ ഒരു നാഗരികതയുടെ പ്രാതിനിധ്യംവഹിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ നവീനാഭം അനുസരിച്ചു നോക്കിയാൽ ഈ സമുദായം ഇന്നും ശൈശവാസ്ഥയിൽ ഇരിക്കയാണെന്നുള്ളതും സമ്മതിച്ചു തീരൂ. ശൈശവത്തിൽ പഠിക്കുന്ന പാഠങ്ങൾ വേഗം മറന്നുപോകും എന്നുള്ള ഒരു ദോഷമുണ്ട്. എന്നാൽ ഉരുക്കഴിച്ചു പഠിച്ചാൽ ആജീവനാന്തം ഓർമ്മനിലുക്കുമെന്നുള്ള ഒരു ഗുണവുമുണ്ട്. ഈ മഹാവിപത്തിന്റേയും, ഇതു പഠിപ്പിച്ച പാഠ

ങ്ങളിൽ ചിലതിന്റേയും ഓർമ്മയെ സമുദായത്തിന്റെ പുനഃസംഘടനയ്ക്കു പ്രേരകമാകത്തക്കവണ്ണം നിലനിൽക്കണം എന്നുള്ളതാണ് 'ഭരവസ്ഥ' എന്ന പേരിൽ അടിയറിയിൽ കാണുന്ന പാട്ടിന്റെ ചിന്തയായ ഉദ്ദേശം.

എന്നാൽ ലഹളയുടെ അപൂർണ്ണവും അസ്സഭ്യമായ ഛായയും, പാഠങ്ങളിൽ ചിലതിന്റെ മനമായ പ്രതിധ്വനിയും മാത്രമേ ഇതിൽനിന്നു ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയൂ. പ്രകൃതത്തിൽ അധികമായ ജിജ്ഞാസ ജനിപ്പിക്കുന്നതിനും, ഇത്തരമൊരു കൃതിയിലെ സാഹിത്യ സംബന്ധമായ ആവശ്യകത നിറവേറ്റുന്നതിനും അതു പര്യാപ്തമാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

'ഭരവസ്ഥ' എന്റെ മറ്റു കൃതികളെ അപേക്ഷിച്ച് വിലക്ഷണരീതിയിൽ ഉള്ള ഒരു കാവ്യമാണ്. വർത്തമാനകാലത്തും വായനക്കാരുടെ മുമ്പിലും നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളെ ആധാരമാക്കിയെന്നുമാത്രമല്ല, അവയെ കഴിയുന്നത്ര തന്മയതപത്തോടുകൂടി വർണ്ണിപ്പാൻ ആശിച്ചുകൊണ്ടും രചിക്കപ്പെടുന്ന കഥാത്രയമായ കവിതകളിൽ സാരസ്യംവരുത്താൻ പ്രയാസമാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഭൂതകാലവും പരോക്ഷതയും ആണ് കവിതാചിത്രനിർമ്മാണത്തിനു പറ്റിയതായി പണ്ടുപണ്ടു അറിയപ്പെടുന്നതും സ്വപ്നഹണീയവുമായ ഭിത്തികൾ. രേഖയുടേയോ വർണ്ണത്തിന്റേയോ പല നൂതനതകളും അവ മറച്ചുകളയും; ഗുണങ്ങളെ ഉജ്ജ്വലമാക്കുകയും ചെയ്യും. ആ സൗകര്യങ്ങളെ ഒക്കെ വെടി

ടിഞ്ഞുള്ള ഒരു സംരംഭമാണിത്. കൂടാതെയും സമുദായ പരിഷ്കരണവിഷയത്തിൽ പ്രബലമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുള്ള സംഗതികളെ ലാക്കാക്കിയുമാകുന്നു ഈ കൃതി പുറപ്പെടുന്നത്. ഇതിലെ നായികാനായനാരുടെ ഘടനതന്നെ ഗത്യന്തരമില്ലാത്ത പതനത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നതാണെങ്കിലും പൂർ്വ്വാചാരനിരതമായ മനസ്സിൽ അരുചിയും അന്യോചിത്യബുദ്ധിയും ജനിപ്പിക്കാമെന്നുള്ളതാകുന്നു. / ഇതിനുംപുറമെ പ്രബന്ധത്തിന്റെ കീർത്തിക്കും പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കും നിയമകനായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന നായകന്റെ കലീനതപാദിഗുണങ്ങളുടെ അഭാവത്തേയും, താദൃശനായകന്റെ വിഷയത്തിൽ കലീനയായ നായികയുടെ രതിക്കുള്ള രസാഭാസതപശങ്കയേയും മറ്റും ആസ്പദമാക്കി ഈ പുതിയ സംരംഭത്തിൽ ശാസ്ത്രീയമായ ആക്ഷേപങ്ങൾ പറവാൻ പുറപ്പെടുന്ന പണ്ഡിതന്മാരും ഉണ്ടായേക്കാം. ശക്തിമത്തായ ഈ പ്രതികൂലാവസ്ഥകൾക്കെല്ലാം എതിരായി അക്ഷുണ്ണമായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയുള്ള ഈ ഗതിവിജയപര്യവസായി ആകുമോ എന്നു ഞാൻതന്നെ സംശയിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ധർമ്മാദർശത്തെ പുരസ്കരിച്ചുള്ള കൃത്യബോധത്താൽ പ്രേരിതനായി ഈ സാഹസത്തിന് ഒരുമ്പെട്ടതാകുന്നു. ശക്തിയേറിയ ഒഴുക്കിൽ മുന്നോട്ടുനീങ്ങാനുള്ള ഈ ശ്രമത്തെ സഹൃദയരായ വായനക്കാർ അനുകമ്പാപൂർ്വ്വം നിരീക്ഷിക്കുമെന്നും, ഇതിലെ തോൽവിതന്നെയും ഒരുവക വിജയമായി ഗണിക്കുമെന്നും ആശിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ചെറുശ്ശേരിമട്ടിൽ 1700 ശീലുകൾ ഉള്ള ഈ കൃതി ആരംഭിച്ചത് 1097 ഇടവം 12-ാം തീയതിയാണ്. 98 ചിങ്ങം 14-ാം തീയതിയാണ് എഴുതിത്തീർത്തത്. സാഹിത്യസംബന്ധമായ വലിയ ഉൽക്കഷ്ഠമാണമില്ലെങ്കിലും ഇത് അർഹിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തിൽ സഹൃദയലോകം ഇതിനേയും സന്തോഷപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയോടുകൂടി പുറത്തയച്ചുകൊള്ളുന്നു.

തോന്നയ്ക്കൽ, }
22—1—1098. }

ഗ്രന്ഥകർതാ.

ഭരവസ്ഥ

(പാട്ട്)

മുമ്പോട്ടു കാലം കടന്നുപോയിടാതെ
മുമ്പേ സ്തംഭിതകളാൽ കോട്ടകുട്ടി
വമ്പാൻനാചാര * മണ്ഡലത്തുതരായ്
നമ്പൂരാർ വാണരുളുന്ന നാട്ടിൽ,
കേരളജില്ലയിൽ കേദാരവും കാട്ടു -
മുതം മലകളുമാൻദിക്കിൽ,
ശ്രീരമ.ഹമ്മദർ ചിന്തുന്ന ഹൈന്ദവ -
മുപ്പാരയാൽ ചോന്നെഴും + 'ഏറനാട്ടിൽ',
വെട്ടുപാതകളിലൊന്നിൽനിന്നുളളൊട്ടു
പൊട്ടിവളഞ്ഞുതിരിഞ്ഞുപോകും
ഉയടുവഴിത്തരമ്പൊന്നങ്ങൊരുചെറു -
പാടത്തിൽ ചെന്നു കലാശിക്കുന്നു.
പൊക്കംകുറഞ്ഞു വടക്കു പടിഞ്ഞാറേ -
പ്പക്കത്തിൽ കുന്നുണ്ടതിൻ ചരിവിൽ,
ശുഷ്കതൃണങ്ങൾ കിടയിലങ്ങിങ്ങായി
നില്ക്കുന്നിതു ചില പാഴ് മരങ്ങൾ.
കുറിച്ചെടുയിലപ്പുൽത്തറയിൽചേർന്നു
പററിയിടയ്ക്കിടെ മിന്നീടുന്നു

* 64 അനാചാരങ്ങൾ.

+ മാപ്പിളലഹള നടന്ന താലൂക്കുകളിൽ പ്രധാനമായത്

ഇററിറവീണുള്ള ചോരക്കണങ്ങൾപോൽ

* തെററിപ്പഴത്തിൻ ചെറുകലകൾ.

അപ്പാഴ് മരങ്ങളും വാച്ചച്ചുകിന്റെ

നല്ലാകമാം കതിർ ഞാനുതന്നായ്,

കുപ്പായത്തിൽതെറിയോളം നിണമോടും

ചുല്ലെട്ടമാപ്പിളക്കണ്ണർപോലെ.

ചെറുദൂരത്തെച്ചുരിവിലൊരുജലം

വററിയ തോടാണതിന്റെ വക്കിൽ

ഒട്ടുകിഴക്കായൊരില്ലിശ്രുതം തെന്നൽ

തട്ടി വടക്കോട്ടുചാത്തുനിൽപ്പു!

വേണപ്രഭോഹമോരോന്നങ്ങളിൽപൊങ്ങി-

ക്കാണുന്നുതേ നിശിതാഗ്രമോടും

കാർക്കശ്യമേലുന്ന കന്തംകലന്നൊരു

'പെഴുപ്പട'തൻ നളികംപോലെ.

അങ്ങുതതായ് മേഞ്ഞു നാളേറെയായ് നിറം

മങ്ങിപ്പതിഞ്ഞു പാഴ് പല്ലമാടം

കാണാം ചെറുതായകലെന്നിന്നാലൊരു

കൂണെന്നപോലെ വയൽവരമ്പിൽ.

അന്തികത്തിൽ ചെല്ലത്തോരമൊരുചൊപ്പും

ചന്തവുമില്ലക്കുടിലുകണ്ടാൽ,

വൃത്തവും കോണം ചതുരവുമല്ല,തി-

ലെത്തിനോക്കീട്ടില്ല ശില്പിതന്ത്രം.

വണ്ണംകുറഞ്ഞൊരു രണ്ടു ചാൺപൊക്കത്തിൽ

മണ്ണുചുവരുണ്ടകത്തുചുറ്റും

* തെച്ചി

കോൺമുഴുകും തീർത്തിട്ടില്ലായതിൽ
 കാണുന്നു കൈവിരൽപ്പാടുപോലും.
 മുറും കിഴക്കായി വീതിക്കുറഞ്ഞൊരു
 മുറമതിന്നുണ്ടതിൽമുഴുവൻ
 പററിക്കുറുകയും പപ്പടകപ്പല്ലം
 മറയുണങ്ങളും മങ്ങിനിൽപ്പു.
 പൊട്ടക്കലമൊന്നിൽ നീരുമൊരുകരി-
 ചുട്ടിയും കാണാം വടക്കുകിഴക്കിൽ
 കനുകടിച്ചിലപോയിത്തലചാഞ്ഞു
 നിന്നീടും തൈവാഴതൻചുവട്ടിൽ.

തിട്ടമിപ്പല്ലുകടിലിന്നുമംബരം -
 മുട്ടിവളരുമരമനയ്ക്കും
 ചട്ടറവിഞ്ഞൊന്നുതന്നെ - യിതാവിയ്യ
 പൊട്ടിവന്നീടും പൊടിപ്പുതന്നെ.
 എന്തുളളഭേദമിതുകളിൽപാർക്കുന്ന
 ജന്തുക്കൾതാനും സഹജരല്ലോ.
 അറയണനേച്ചമച്ചുള്ളൊരുകൈയല്ലോ
 ഹന്ത നിർമ്മിച്ച ചെറുമനേയും
 ബാഹുവീര്യങ്ങളും ബുദ്ധിപ്രഭകളും
 സ്നേഹമൊലിക്കുമുറവുകളും
 ആഹന്തയത്ര വിഫലമാക്കിത്തീർത്തു
 നീ ഹിന്തുധർമ്മമേ 'ജാതി'മൂലം!
 എത്രപെരുമാക്കൾ ശങ്കരാചാര്യനാ -
 രത്രയോ തുഞ്ചനാർ കഞ്ചനാരു
 കൂരയാംജാതിയാൽ നന്നമലസിപ്പോയ്
 കേരളമാതാവേ, നിൻവയററിൽ.
 തേച്ചമിനുക്കിയാൽ കാന്തിയും മൂല്യവും
 വാച്ചീടും കല്പകൾ ഭാരതാംബേ,

താണകിടക്കുന്നു നിൻകുങ്കിയിൽ ചാണ
കാണാതെയൊരേഴുകോടിയിന്നും.

ഏന്തിനുകേഴുന്നു ദീനയോ നീ ദേവി,
ഏതുഖേദിപ്പാൻ ദരിദ്രയോ നീ

ഹന്തയിജ്ജാതിയെ ഹോമിച്ചൊഴിച്ചാൽ നിൻ
ചിന്തിതം സാധിച്ചു രത്നഗർഭേ.

തൊട്ടുകൂടാത്തവർ തീണ്ടിശ്രുതാത്തവർ
ദൃഷ്ടിയിൽപെട്ടാലും ദോഷമുള്ളോർ

കെട്ടില്ലാത്തോർ തമ്മിലുണ്ണാത്തോരിങ്ങനെ -
യൊട്ടല്ലഹോ ജാതിക്കോമരങ്ങൾ!

ഭേദങ്ങളറപൊരുളിനെക്കാഹള -
മൃതിവാഴ്ത്തിടുന്നു വേദം നാലും,

വൈദികമാനികൾ മന്ത്രികൾ ഭേദവും
ഭേദത്തിൽഭേദവും ഇല്ലിക്കുന്നു!

ഏന്തൊരുവൈകൃതം*ബ്രഹ്മവിദ്യേ, നിന്നി-
ലെന്നാണിക്കാണുന്ന വൈപരീത്യം

നിണ്ണയം നിന്നെപ്പോൽ പാരിലധോഗരി
വിണ്ണവർഗംഗയ്ക്കുമുണ്ടായില്ല.

പോകട്ടെ, യെതുപറവു — കഥയിതു
പോകട്ടെ — മുൻചൊന്നലക്ഷണത്താൽ
കേവലം ശൂന്യമല്ലക്കടിലുണ്ടതിൽ
പാവങ്ങളായ പുലയരാഭോ.

തഞ്ചാറില്ലായതിലാളേറെ മുററത്തു
സഞ്ചരിക്കാമില്ലേറെയാരും

* ബ്രഹ്മപ്രതിപാദനപരമായ ഹിന്ദുമതശാസ്ത്രം.

പാടത്തിറങ്ങുവഴിതന്നഹോ കഴൽ -
 പ്ലാടേറു നന്നേ തെളിഞ്ഞിട്ടില്ല
 അല്ലെങ്കിലിങ്ങീയടിമകൾ പേടിച്ചു
 മെല്ലെനടപ്പതു മണ്ണറിയാ
 എല്ലാറ്റിലും തുറ്റുമല്ലൊ ചെറുമകൾ
 പുല്ലുമിവർ വഴിവഴങ്ങാ.
 മറുജ്ജവക്കാരുഴാനും നടുവാനും
 കുറുകൊഴ്യാനും മെതിക്കുവാനും,
 പരമിശ്രുട്ട,രിതുകാലിമാടുകൾ
 മറു കൃഷിപ്പണിചെയ്യുവാനും.
 ഒന്നോത്താൽ മാടും കയർക്കുമിതുകളോ -
 ഓന്നായവറയെ നാം ഗണിച്ചാൽ
 പാരമ്പവിത്രങ്ങൾ പയ്യൂളി പാവങ്ങൾ
 ദുരത്തും തീണ്ടുള്ള നീചരല്ലോ.

നാഗരികനരലോകത്തിൻശ്യാമമാ -
 ചാത്രതിപുണ്ടനിഴൽകണക്കേ
 ചാത്രതർ താണ്ടുകിടക്കുന്നുതേയിവ -
 കരകാണുദീപ്തമാമിക്കാലത്തും.
 എങ്കിലും ഹിന്തുക്കളെന്നുമിവരെ നാം
 ശബ്ദകൃതെ കുർിച്ചിടുന്നു
 മുങ്ങിക്കിടക്കും കളിമണ്ണും നേരോത്താൽ
 തുംഗമാം പാരയുമൊന്നാമല്ലോ.
 അക്ഷരമെന്നതറിവില, ചാത്തനും
 യക്ഷിയും പേരുമിവർ ദൈവം
 കക്ഷിയിൽകൊണ്ടു കരിക്കാടിവല്ലാതെ
 ധീരേപമായിവെക്കാനുമില്ല.

കൂറത്തരമില്ല താങ്ങുതതിൽ ചിലർ
കീറക്കരിത്തുണിച്ചിന്നുൽ ചാത്തി
നാണമറയ്ക്കും, ചിലർ നിജായുസ്സോടെ -
കോണകംകൊണ്ടു കഴിച്ചുകൂട്ടും.

ഇപ്പോലെ കഷ്ടമധിവസിച്ചിടുന്നി-
തിപ്പോഴും ലക്ഷങ്ങൾ കേരളത്തെ
അപ്പാവങ്ങൾക്കുള്ളപ്പിൻറെ കേമത്ത -
മിപ്പല്ലമാടം പറയുമല്ലോ.

എന്നാൽ, കടിലിലുമെന്തെങ്കിലും നന്മ -
യൊന്നുണ്ടാം, ദൈവം ദയാലുവല്ലേ!
സന്ദേഹമില്ലിങ്ങു സൗധങ്ങളിൽനിന്നു
പോന്നിപ്പോൾ ശാന്തത മേവുണ്ടുണ്ടാം.

ഹന്ത * ചാളയ്ക്കുള്ളിൽ മൂടിമറച്ചൊരു
ചന്ദ്രമേറീടും വദനമല്ലേ
കാണുന്നു, നോക്കിൽ പുറമ്പോളനീങ്ങാതെ
ചേൺറമിന്നുന്ന പൂവുപോലെ.
തറുടുത്തുരുമറഞ്ഞ മനോജ്ഞമാ -
മൊററക്കണങ്കാൽ മടക്കിവച്ചും,
മററക്കഴൽനിലത്തുനിയമുട്ടിന്മേൽ
പററിയകൈത്തണ്ടിൻചെന്തളിരിൽ
പൂമഞ്ജുവകുത്രം ചരിച്ചുവച്ചും, മററ -
യോമൽകൈത്താർ നിലത്തുനിക്കൊണ്ടും,
കീറപ്പനമ്പായിലാരോ മുഷിഞ്ഞൊരു
കൂറപുതച്ചു കനിഞ്ഞിരിപ്പു.

* മാടത്തിന് മലബാറിൽ സാധാരണ പറയുന്നപേര്.

നീണ്ടുചുരുങ്ങേണ്ട വാചുതലമുടി
 വേണ്ടപോൽ കെട്ടാതടിക്കഴുത്തിൽ
 താരമാറായിക്കിടക്കുന്നുണ്ടൊട്ടൊട്ടു
 പാറന്നുമുണ്ടമ്മുഖാംബുജത്തിൽ.

ഓലയിട്ടേററം വടിഞ്ഞിപ്പോൾ ശൂന്യമായ്
 ലോലമനോജ്ഞമാം കാതിഴുകൾ
 തോളോളംതുങ്ങുന്നു നല്ലാർമുഖശ്രീക്കു
 * ദോളകൾപോലെ പഴയമട്ടിൽ.

നൂനമിവളുക്കടിലിലിരിക്കിലും
 ദീനയെന്നാലും ചെറുമിയല്ല.

കോമളമായിളംമാന്തളിർപോലല്ലം
 ശ്യാമളമാകിലും പൂവൽമെയ്യും
 ആഭയം മട്ടുമുട്ടപ്പമിവൾക്കുള്ളോ -
 രാഭിജാത്യത്തിന്റെ മെച്ചമോതും.

അത്തലാക്കുംവായ്ക്കുമിക്കാലം പാളയി -
 ലിത്തയ്യൽ .രകട്ടഭദ്രിയെന്നാം,

+നത്തക്കളത്തിൽ നിയതിയാൽ നീതമാം
 മുത്തലുമോമനച്ചിപ്പിപോലെ.

അയ്യോ ശരി, നെററിത്തീർക്കലയിലും,
 മയ്യേൽമിഴിപ്പൂക്കുപോലത്തിലും,

വാടാത്ത ചെന്തളിർപോലെ മിനുത്തിന്നും
 പാടലമാമച്ചൊടികൾമേലും,

ഓടാതെനില്ക്കും കടക്കണ്ണിൻകോണിലും,
 കേററ ലാവണ്യരാശിക്കുള്ളിൽ

* ഉദാഹരണം.

+ അപത്തി എന്ന വയൽക്കക്ക

ഈടലിൻവിത്തു കുഴിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു
പാടവമുള്ള മിഴിക്കുകാണാം.

വിണ്ടലയെത്തങ്ങോ വിളങ്ങിയ താരമേ!
കുണ്ടിൽപതിച്ചു നീ കഷ്ടമോത്താൽ.
ഉന്നതഭാഗ്യങ്ങളൊന്നും സ്ഥിരമല്ല, -
യിന്നതിന്നാകേ വരുവെന്നില്ല.
ഭജ്ജാർന്ന ഭൃഷ്ടമഹമ്മദന്മാർ കേറി-
കൊള്ളയിട്ടാത്തതോ തീകൊളുത്തി
വെത്തുപോയൊരു വമ്പിച്ചമനയ്ക്കലേ
സന്താനവല്ലിയാണിരിക്കുമാരി.
കൊള്ളക്കാരൊട്ടാളെ വെട്ടിക്കൊലചെയ്തും
'അള്ളാ' മതത്തിൽപിടിച്ചുപെത്തും
ഉള്ളിൽനടക്കും തിരക്കിലിരുട്ടിലി-
പുള്ളിമാൻകണ്ണിയാൾ ചാടിപോന്നാൾ.
നായാട്ടിനായി വളഞ്ഞ വനംവിട്ടു
പായുന്നൊരൊരാൾകുട്ടിപോലെ,
വേകുന്നസൗധംവെടിഞ്ഞു പറന്നുപോ-
മേകയാം പ്രാവീൻകിടാവുപോലെ,
ഔയാസമാർന്നിരിക്കുകന്യ ഹാ! വിധി-
തായാട്ടിനാൽ വന്നീമാടംപുക്കാൾ.
പാവമിപ്പെൺകൊടി ശാപംപിണഞ്ഞൊരാൾ
ദേവതപോലെയധഃപതിച്ചാൾ.

ഒട്ടുവെളിക്കോട്ടുഴന്നുനോക്കിത്തണ്ടും
മുട്ടുംചിന്തയെഴുമില്ലിത്തൂണിൽ
കെട്ടിവളർത്തിക്കലച്ചുവല്ലിപോൽ
മുട്ടിയിരുന്നിപ്പോളിന്നതാംഗി,

മറൊരുലക്ഷ്യത്തിൽ കണ്ണയച്ചീടുന്നു
 മുറുത്തമുമ്പിൽ കടിലിനുള്ളിൽ.
 ഉറവരുണ്ടാമടുത്താരോ തനപിഴ
 ചെററനങ്ങുന്നുണ്ടു ചൂണ്ടുതാനും.
 അംഗുലീപല്ലവം ചൂണ്ടുന്നഹോ, തല
 ഭംഗിയിൽ തയ്യൽ കലുക്കിടുന്നു.
 അല്ലലിൻഭാരം കുറയുമാറാരോടോ
 സല്ലപിക്കുന്നിവൾ തക്മില്ല.

ഹന്ത മിനുത്തമുമ്പിലിച്ചുട്ടങ്ങൾ
 പന്തിയിൽ നലുപനനാരാൽകെട്ടി
 ചന്തത്തിലീക്കിലാൽതീർത്ത കിളിക്കൂടൊ.
 നന്നികത്തുണ്ടിതാ തുങ്ങിടുന്നു.
 ആയതിനുമേലു വിലങ്ങനെവച്ചിട്ടു -
 ജായതമായൊരുകോലിൽപ്പററി
 ആനതപൂർവാംഗിയായെതിരേയൊരു
 'മൈന'യിരിക്കുന്നു കൊഞ്ചിക്കൊഞ്ചി.

ചുട്ടകിഴങ്ങിൻമുറിയും ചിരട്ടയി -
 ലൊട്ടുജലവുമകൂട്ടിൻകോണിൽ
 ഇച്ഛവരുമ്പോളെടുത്തുകഴിപ്പാനായ്
 വച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടു വൃത്തിയായി.
 തങ്കഭൂതിയാൻ ചൂണ്ടുമതേനിറം -
 തങ്കം നയനപരിസരവും
 മാവിൻകരുന്തളിർമേനിയും തുവെള്ള -
 തുവൽ തിളങ്ങുമടിച്ചിറകും
 താവുന്നൊരിക്കളിക്കോപ്പിനോടാണിവൾ
 പാവിം സംസാരിപ്പതിന്നഥവാ,

ആധിപ്രവാഹം കരകവിഞ്ഞോടുന്ന
ചേതസ്സിനേതുപഴുതുപോരാ?

ചൊല്ലുന്നു തേന്മൊഴിയാളച്ചിറകേലും
ചെല്ലുസ്സുഖിയോടാ“യോമലാളേ,
വല്ലകഥയുംപറകെടോ നീ, കാലം
വല്ലാത്തഭാരമായ്”, നീങ്ങാതായി.
ഇററിറുവീഴുന്ന തേൻതുളളിയെൻചെവി-
ക്കിററിച്ചിന്നാൽതി നീയേററീടുന്നു,
റെറമൊഴിയും മുറിവാകുവും മേലിൽ
പററില്ലെന്നിങ്കു മുഷിഞ്ഞു മൈനേ.
എന്തെടോനോക്കുന്നിതെന്നെ,പ്പുകയുന്നോ
ചിന്തയാൽ നിന്റെ ചെറുതലയും?
സപന്തകലവും കലായവുംവിട്ടിന്നു
ബന്ധനമാൻല്ലോ വാഴ്വ് നീയും.
പക്ഷയെന്നിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതാൻ നിന്നിൽ
പക്ഷമേരുന്നതാം പക്ഷിവര്യേ!
തുല്യവിപത്താണോർ തമ്മിലേലും വേഴ്ച
തെല്ലൊരാശപാസമേകുന്നതല്ലോ.

കഷ്ടം കനകമുഖിയെന്നിക്കായ് രൂപമാ
കഷ്ടപ്പെടുന്നു നീ, വേണ്ടവേണ്ട
വിട്ടുകളവൻ പ്രിയേ, നിന്നെ നിന്മേലു-
ള്ളിഷ്ടമേയെൻകൈതടയുന്നുള്ള.”

എന്നാഞ്ഞു പഞ്ജരവാതിൽ തുറക്കുവാൻ
സുന്ദരി കൈവല്ലിയൊട്ടുനീട്ടി,
സന്ദേഹിക്കുന്നു നെടുവീർപ്പിടുന്നഹോ
മന്ദാക്ഷമാൻ വിരമിക്കുന്നു.

“അല്ലല്ല! തെറ്റിയെന്നിരിക്കോമനേ ചെയ്യാ -
വല്ലിതു നിന്നെ വിടാവതല്ല.
തെല്ലതിന്നാകാതെയെൻ കൈതടയുന്ന
വല്ലാത്ത ചങ്ങല വേറൊന്നല്ലോ!
എന്നിലലിഞ്ഞുകനേകിയേകാന്തത്തിൽ
നിന്നെയെന്നിക്കു വിനോദമേകാൻ
എങ്ങനെ ഞാൻ തൽപ്രണയം ഗണിയാതെ
ചങ്ങാതിയാളേ, വിടുന്നുനിന്നെ.
എന്നല്ല നീയിനി മോചിച്ചു കൂട്ടത്തിൽ
ചെന്നാലും പക്ഷികൾ ശബ്ദകൂട്ടം
ഇല്ലങ്ങളൊന്നിലീ ഞാൻ ചെന്നാലെപ്പോലെ -
യെല്ലാരുമാട്ടിപ്പറത്തുള്ളാം.
പോകേണ്ട പോകേണ്ട, യോമനേ, നമ്മൾക്കു
ചാകംവരയ്ക്കിക്കുടിലിൽ വാഴാം
ഏകദേശാശ്വാസം നമ്മൾക്കിനി നമ്മെ
ശോകത്തിലാഴ്ത്തിയ ദൈവംതന്നെ.

“പ്രത്യേകിച്ചോമലേ, നിന്നഴലിന്നെന്റെ
ദുഃസ്ഥിതിയോർക്കുമ്പോൾ സാരമില്ല.
സ്വപ്നമോടിനടക്കാമെന്നുള്ളൊരു
മെച്ചമേയുള്ളു നിനക്കു പോയാൽ.
ഇത്തരംകൂടൊരു കാട്ടുപക്ഷിക്കില്ല -
യിത്രസുഖവുമില്ലോത്തുകണ്ടാൽ.

“ഞാനോ വലിയൊരു നന്മുറിയാഡ്യന്റെ
മാനദയായ പെൺകുട്ടിയല്ലോ
എന്തറിവു നീ മനയ്ക്കലെ പ്രേരഡിയു -
മന്തസ്സം ഞാനതു ചൊല്ലിയാലും.

ഉച്ചമാമില്ലത്തെ വെൺമാടമൊന്നിന്റെ
മച്ചിന്നകത്തേ മണിയറയിൽ
ഇച്ഛാനശ്രദ്ധസുഖംപൂണ്ടുമേവിനേ -
നച്ഛനമമ്മയ്ക്കും പ്രാണനായ് ഞാൻ.
എന്തുചെയ്യിടാനുമേറെപ്പരിജന -
മോടിവന്നങ്ങു വണങ്ങി നിൽക്കും.

സ്വന്തനീരാട്ടുമുടയാടചാൽതലും
കൂടിയവർതന്നെ ചെയ്യിപ്പിക്കും.
പന്തിയിൽ ചിക്കിയുണക്കും തലമുടി
ചന്തത്തിൽ കോതി മുടഞ്ഞുകെട്ടും.
തക്കമിനക്കിയണയിക്കും കണ്ണത്തിൽ
സംസ്കരിക്കും മിഴിയഞ്ജനത്താൽ.

* വെൺകലക്കാപ്പക്കളെല്ലാം കരങ്ങളിൽ
തങ്കപ്രഭയിൽ വിളക്കിച്ചാത്തും.
തോഴിമാരിങ്ങനെ ചെയ്യുമെല്ലാമെനി -
ശ്രേഷ്ഠതൈററതെയും നിത്യമായും.

“കോണിയിറങ്ങിട്ടില്ലോമനേ, യേറെ ഞാൻ
നാണം വെടിഞ്ഞു നടന്നിട്ടില്ല,
വട്ടക്കുടയും ‘വൃഷലി’യും കൂടാതെ -
യൊട്ടെൻകുളക്കുടവോളവും ഞാൻ.
ധന്യനാമച്ഛനൊഴിഞ്ഞെൻമുഖംതന്നെ -
ധന്യപുരുഷന്മാർ കണ്ടിട്ടില്ല.
കൊഞ്ചിത്താൻചൊൽവതു കേട്ടിട്ടില്ലാരുമെൻ
പഞ്ചവണ്ണപ്പൂങ്കിളിയല്ലാതെ.

* അന്തർജ്ജനങ്ങൾ വെങ്കലവട്ട അണിയുന്നതു് പ്രസിദ്ധം

വേണ്ടാ പറയേണ്ടയെന്റയബ്ദാഗ്യങ്ങൾ
വീണ്ടും വരാതെ പറന്നുപോയി.
തണ്ടലർസംഭവനങ്ങളെന്റപിഞ്ചു -
ഇണ്ടയിൽ താഴ്ന്നു യെഴുതിപ്പോയി.
നിന്നെ മുഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ടാവാം, നിന്തി ഞാൻ
പൊന്നേലും ചുണ്ടാളേ, യെൻപുലമ്പൽ.

“അല്ലേ! നീയാസ്യം ചരിച്ചുചൊവിക്കൊടു -
ഞെല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചതാൻ കേൾക്കുന്നല്ലോ.
ചൊല്ലുവാൻ കെഞ്ചുംപോലോമൽചൊരമിഴി
തെല്ലുചാച്ചെൻമുഖം നോക്കുന്നല്ലോ.
വീണ്ടും പറവൻ, നിനക്കു രസമുണ്ടു,
നീണ്ടപകൽതാണ്ടാനണ്ടനിക്കും.
ഇണ്ടലിൻഭാരം മൊഴിയാൽ കുറകിലുൾ -
താണ്ടിൻ താങ്ങാരാം ജീവിതവും.
അല്ലലെന്നിക്കു പിന്നത്തതു ചൊല്ലുവൻ
കല്പം കരഞ്ഞുപോമക്കഥ നീ,
ഓമനേ, കേട്ടു നിലവിളിച്ചീടല്ലേ -
യാമയം നീയെന്നിക്കേററിടല്ലേ.

“ചിന്നുന്ന വെൺകുതിർ തൂവിയൊരന്തിയിൽ
കുന്നിയിളന്തികൾ പൊങ്ങിനിന്നു,
പശ്ചിമദിക്കിന്റെ നെറ്റിയിൽ മാലേയ -
കൊച്ചുതിലുകത്തിൻകീറുപോലെ.
പിച്ചിവിടൻ പുതിയപരിമളം
മച്ചിന്മേലെൻകിളിവാതിലൂടെ
പിച്ചയായുള്ളിൽ ചർക്കമിളകാറിൽ
സ്വപ്നമേറിപ്പരന്നിരുന്നു.

തുമഞ്ജുചന്ദ്രികയെന്റെ മഞ്ചത്തിലെ
പൂമെത്തപോൽ വെൺവിരിപ്പിന്മീതെ
ശ്രീമെത്തുമനുവെൺപട്ടുഗവാക്ഷത്തിൻ
സീമയിലൂടെ വിരിച്ചിരുന്നു.

വ്യോമത്തിൽ വണ്ണംതെളിഞ്ഞുവിളങ്ങിയൊ -
ട്ടോമനത്താരങ്ങൾ, പൂമുററത്തിൽ
തുമുല്ല തങ്കച്ചെറുചമ്പകമോമൽ -
ച്ചേമന്തിയെന്നീ പൂവുന്ദംപോലെ.

അത്താഴവും വായനയും കഴിഞ്ഞുഞാൻ
ചിത്താനന്ദം പൂണ്ടു കട്ടിലേറി
പൊക്കിത്തല പൂന്തലയണമേൽ ചേർത്ത -
ങ്ങാക്കാഴ്ചകണ്ടു ശയിച്ചിരുന്നു.

തെറ്റൊന്നുപിന്നെ പ്രകാശമിരുട്ടിന്റെ
മറുത്തലയെന്നു ചൊല്ലിച്ചൊല്ലി
വെൺമതിശ്രവ്യ തമസ്സിൽ മുങ്ങി മെല്ലേ
മന്മതി മുങ്ങി സുഷുപ്തിയിങ്കൽ.

അയ്യോ! പൊന്നോമനേയപ്പറം ചൊല്ലുവാൻ
വയ്യേ, നിനയ്ക്കുവാൻപോലും വയ്യേ!
ചീർപ്പുണ്ടാകുന്നു ശരീരം വിറയ്ക്കുന്നു,
വീർപ്പുമുട്ടുന്നു കഴങ്ങുന്നു ഞാൻ.
അത്രയോനകമിപ്പോഴുമോർക്കുമ്പോൾ
ചിത്തം ഞെട്ടിപ്പോമച്ചരിതം.

“ഒട്ടാകെയങ്ങൊരു ഘോരാരവംകേട്ടു
ഞെട്ടിപ്പിടഞ്ഞതോ ഞാനെന്നീറു.
ലോകം തകരുംവിധം തോന്നി, ഞാനോളം
ഭൂകമ്പമെന്നോ പ്രളയമെന്നോ.

മുററത്തേയ്ക്കാഞ്ഞു ജനവാതിലൂടെ ഞാൻ
 ചെറൊന്നു നോക്കിപ്പകച്ചുപോയി
 കണ്ണുകൾ ഉറപ്പിക്കുന്നതോന്നിയെൻ
 കാതെന്നെ വഞ്ചിക്കുന്നതോന്നി.
 ദർന്നരകത്തിൽ പതിക്കയോ ഞാൻ ഹേലാ -
 ദസ്സപക്ഷം കാണുകയൊയെന്നതോന്നി.

“കാളുന്നപന്തങ്ങൾ തീവെട്ടികളിവ
 മേളിച്ചുദീപ്തി പരന്നുകാണായ്
 ഉഗ്രമായ് ചൂഴ്ന്നിരട്ടിന്റെ മധ്യത്തൊ -
 രഗ്നിമയമാം തുരുത്തുപോലെ.
 ശ്രമമുഖവും കടുത്തതടിയുമായ്
 പാരം ഭയങ്കരരത്നം കയ്യിൽ
 വാളും വാക്കത്തിയും തോക്കും വടിയുമു -
 ജ്ജാളകളെങ്ങും ഞെരുങ്ങിക്കാണായ്
 താടികൾ നീട്ടിയും വെട്ടിപ്പലവിധം
 പേടിയമ്മാരതെറുത്തുവെച്ചും
 തൊപ്പിയിട്ടും ചിലർ കപ്പായമിട്ടു -
 മല്ലും ചിലർ നീലയങ്കിയാൻ
 കട്ട് കയലി'മീതെയരഞ്ഞാണുപെട്ടു
 കെട്ടിയുടുത്തും ചിലർ ചിലപേർ
 വക്കിൽനിറംകാച്ചിയോരുവെണ്മുണ്ടര -
 വാറിട്ടിറക്കിയുടുത്തുമുള്ളാർ
 ട്രാൾമരച്ചെരുപ്പുള്ളാരില്ലാത്തവ -
 റൊട്ടുപേരങ്ങനെയങ്കണത്തിൽ
 കഷ്ടം കാണായിതസംഖ്യംപേരെല്ലാം
 ദുഷ്ടമഹമ്മദരാക്ഷസന്മാർ.

“ക്രന്തോരിതസ്സുകോൽകൊണ്ടുകേതമതിൽ
കുത്തിച്ചിലർനിന്നിടിച്ചിടുന്നു.
കട്ടികൂടിടുകതകകൾമേലോങ്ങി
വെട്ടുന്നഹോ ചിലർ വെൺമഴുവാൽ
താക്കോൽ ലഭിക്കുവാൻ കാർയ്യസ്ഥനെച്ചിലർ
നോക്കിത്തീരക്കിൽനടന്നിടുന്നു.
തോക്കൊഴിക്കുന്നിതിടയിൽ മനയ്ക്കലൈ-
യാൾക്കാരണത്താലവരെനോക്കി.
ഉദ്ധതമാർപിന്നെകോപംസഹിയാത്തു
ചത്തുവീണോരെച്ചവിട്ടിടുന്നു.
ശുദ്ധിയില്ലാത്ത മലയാളഭാഷയിൽ
കൃദ്ധിച്ചുസഭ്യങ്ങൾ ചൊല്ലിച്ചൊല്ലി
താനേചിലർ കലിയാൻ മദംപെട്ടു-
മാനപോൽ ക്രൂക്കിവിളിച്ചിടുന്നു
ഘോരമിശ്ശബ്ദങ്ങൾ മാറൊലിക്കൊണ്ടുഹോ
ദൂരത്തിരുട്ടുമലറിടുന്നു.

“അയ്യോ, കാർയ്യസ്ഥനെ ഭൂഷിതാപിന്നിൽ
കയ്യകൾകെട്ടിക്കെനിച്ചുനിർത്തി
ഹാ പാപം! വാളൊന്നു പാളുന്നിതായിടി-
ത്തീപോലെ തദഗുണാളത്തുടൈ.
ചുറ്റമറകളിലുള്ള പരിജനം
മുറഞ്ഞുചാടിനിന്നിടുംമുമ്പേ
കഷ്ടം നിലംപതിക്കുന്നിതാ പാവങ്ങൾ
വെട്ടുകളേററം വെടികൾകൊണ്ടും,
ഘോരം! ശവങ്ങൾ പീടഞ്ഞടിയ്ക്കും ചുറ്റം
ചോരച്ചെഞ്ചോല ചുഴിഞ്ഞുപാഞ്ഞും

പാവനമാം മുറുമിപ്പോൾ ഭരണിനാൾ
കാവൽക്കുരുതിക്കുളംകണക്കായ്
എന്നല്ലപരിയൊഴിഞ്ഞതോക്കിൻവായിൽ
നിന്നുപോയ് ധൂമചിന്ധങ്ങൾനീളെ
പാതിരാവായിത്തണുപ്പാർന്നവായുവിൽ
ഭൂതങ്ങൾപോലെയിഴഞ്ഞിടുന്നു!

“ആഹാ മേറ്റുനാറകായിൽകടന്നോരോ.
സാഹസംചെയ്കയായ് സ്രീജനത്തിൽ.
മച്ചിന്മേൽനിന്നു നിലവിളികേൾക്കുന്നു,
മച്ചേതന പിടയുന്നിതുള്ളിൽ.
കൂട്ടിൽകടന്നോമൽപ്രാവിൻപിടകളെ -
ക്കാട്ടു*പോക്കാന്മാർപോലെന്റെ ശംഭോ!
ദൃഷ്ടമുസൽമാന്മാർ കേറിപ്പിടിക്കയോ
കെട്ടിന്നകത്തുള്ളബലമാരെ.
അയ്യയ്യോ കാർക്കുന്തൽ ചുറ്ററിയിജ്ജാനക -
ക്കുരരിഴച്ചിതാ മുറുമെത്തതി
ശ്രീദേവി സീത ചിത്ത തുടങ്ങിയ
ഭൂദേവസ്രീകളും ദാസിമാരും
ആരോമൽമേനിമാർ കഷ്ടം പിടയുന്നീ -
കൂർത്തൻകൈകളിലോരോപേർ
ഓരോകാർകൊണ്ടലിൻകോണിൽ പിടഞ്ഞെഴു -
മോരോപൊന്നിന്നൽക്കാടികൾപോലെ.

“അല്ലല്ലയെന്തെല്ലാം ചെയ്യുന്നു കശ്ശലർ
നല്ലാർജനങ്ങളെ - കാക്കവയ്യേ!
അമ്മമാരില്ലേ സഹോദരിമാരില്ലേ -
യിമ്മൂർഖക്കീഴപരചിന്തയില്ലേ.

• * കാട്ടുമാക്കൻ (കാട്ടുപൂച്ച)

ഹന്തമതമെന്നുപോലാക്ഷിക്കുന്നല്ലോയി -
ജന്തുക്കളെന്തതിൽ നീതിയില്ലേ?

“ആയായ്! ഇതായെന്റെയച്ഛൻ മഹാഭാഗൻ
മായയോ കാണതു ദുർഭഗ ഞാൻ.

ആയായ്! ഇതായെൻജനനി ഹാ ദുർവീര്യേ,
നീയിനിയും ധൂത്തു നിത്തുന്നില്ലേ.

ഭ്രമണാർന്നൊരച്ഛന്റെ പൂർവശിഖപൂണ്ടു
പൂണന്തുലാർന്ന നിവർന്ന പൂമെയ്
കേണഹോ! കഷ്ടം കനിഞ്ഞുനിന്നീടുന്ന
ഞാണയഞ്ഞൊരുപൊൻവില്ലുപോലെ.

“അല്ലേ! പ്രിയതാതയെന്തെപെടാനങ്ങ
വല്ലാത്തൊരാപത്തിലാരിതോത്തു.

തന്മുരാന്മാരും തിരുമുല്ലാടന്മാരും

വന്ദേരമാധ്യന്മാർ മറുജേജാതും

കമ്പിടും വന്ദുനങ്ങിപ്പിറജേജാനകർ -

മുമ്പിൽ തലതാഴ്ത്തിനിൽപ്പായല്ലോ.

എന്നല്ലിവരിൽപലരും മനയ്ക്കലെ -

ക്കുന്നുവരാത്തകൃഷിക്കാരല്ലോ.

പേറ്റും ചിലരിവർ നമ്മുടെ വസ്തുക്കൾ

ചാർത്തിച്ചുവാങ്ങിക്കഴിവോരല്ലോ.

എന്നല്ലി മുസ്സായും കാസ്സിനും കൂട്ടരും

സ്വന്തംപടിക്കലേ ഭൃത്യരല്ലോ

എന്തിവർക്കിങ്ങനെ തോന്നുവാൻ? നമ്മളെ -

യെന്തിവരിന്നഹോ വേട്ടയാടാൻ?”

വിട്ടുപോയൊന്നു ഭവതിക്കെന്നാത്തൊലേ -
യൊട്ടധികംപേരിവരിൽമുമ്പേ

ഹന്തനായന്മാർ തുടങ്ങിക്കീഴ്പോട്ടുള്ള
ഹിന്തുക്കളായുമിരുന്നോരത്രേ.

ആട്ടം, വിലക്കും, വഴിയാട്ടം, മറുമി-
ശ്രുതർസഹിച്ചുപൊരതിമുട്ടി
വിട്ടതാം ഹിന്തു്മതം - ജാതിയാൽതാനേ
കെട്ടുകഴിഞ്ഞ നന്മുരിമതം.

കേരളത്തിങ്കൽ മുസൽമാന്മാർ പശ്ചിമ-
പാരങ്ങളിൽനിന്നു വൻകടലിൻ -
ചീരംതിരകൾ കടന്നോ ഹിമാലയ -
മേറിയോ വന്നവരേറയില്ല.

എത്രയോദൂരം വഴിതെറ്റിനില്ക്കേണ്ടോ -
രേഴച്ചെരമൻപോയ് തൊപ്പിയിട്ടാൽ
ചിത്രമവനെത്തിച്ചാരത്തിരുന്നിടാം

ചെറും പേടിക്കേണ്ടാനന്മുരാറെ
ഇത്രസുലഭവുമാശ്ചര്യവുമായി -

സ്തിലിഷം സ്വതന്ത്രസൗഖ്യമെങ്കിൽ .
ബലിയുജ്ജ്വലിക്കാതേയസ്സുപേക്ഷിച്ചു
ബലരായ് മേവുമോ ജാതിജേലിൽ.

ധർമ്മം സനാതനം ലോകത്തിൽ സ്വാർത്ഥികൾ
നിർമ്മിച്ചുവെച്ച നയങ്ങളല്ല.

കർമ്മഫലത്തിന്റെ കയ്പുകറകില്ല
ജന്മി, കൊട്ടേറില്ലഴവന്മാർക്കും.

നില്ക്കട്ടെയക്കാര്യം വീണ്ടുമപ്പെൺകിടാ -
വുൾക്കൊള്ളുമാധിയാൽ കേണമൊന്നാൾ
പുട്ടറകത്തിപ്പൊളിച്ചെടുത്തലുത്തർ
പൊന്നും പണങ്ങളും പണ്ടങ്ങളും

മുത്തുതടിച്ച ലഹളത്തലവന്റെ
 മുമ്പിൽകൊണ്ടുനടൻ കൂടുന്നതും
 കൊള്ളക്കാരൊക്കെപ്പകത്തടക്കുന്നതും,
 കൊള്ളിവെച്ചില്ലം ദഹിപ്പിച്ചതും
 അമ്പരന്നോടിയിറങ്ങിയവൾ പാഞ്ഞു
 പിന്തുറത്തുളളോരുവാതിലൂടെ
 ചാടിയിരുട്ടിൽ മറയുന്നതും, ഭൂമി
 ചോടിയടുത്തുള്ള സർപ്പക്കാവിൽ
 പ്രാണനെക്കാളുമഭിമാനം പേടിച്ചു
 നൃണവൾകേറിയൊളിപ്പിക്കുന്നതും,
 മാളികമേൽപൊൻചമതകൾ പൂത്തപോ-
 ലാളിക്കത്തുന്നതുമഗ്നിയപ്പോൾ
 തേവാരമന്ദിരം പൂകുന്നതും, ഭാഷ്യർ
 ദേവബിംബങ്ങൾ തകർക്കുന്നതും,
 മുഷ്ടാന്തചെന്നതൊഴുപ്പുരപ്പുകടൻ
 പയ്യളെക്കൊണ്ടുവന്നങ്ങുനിൽനി
 വെട്ടിരുധിരമൊഴിച്ചുത്തിരുമുറ-
 മൊട്ടുക്കുശുദ്ധമാക്കീടുന്നതും,
 അച്ഛനമ്മയും ഹന്ത മതംമാറാ-
 നിച്ഛിയാതാത്തരായ് കേഴുന്നതും,
 ചോരയൊലിക്കും വാളോങ്ങിയിരുപാടും
 ക്രൂരന്മാർ ഭർത്സിച്ചുകൊണ്ടവരെ
 ആട്ടിന്നിണയെക്കുശാപ്പിനായെന്നപോ-
 ലാട്ടിക്കൊണ്ടങ്ങോട്ടോ പോകുന്നതും,
 ചൊല്ലിനാൾ ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചു പിന്നെയ-
 മല്ലാക്ഷി കണ്ണുനീർവാർത്തിരുന്നാൾ.

മൈനയിതിനിടേ മാഴ്കാതെ ഭക്ഷിച്ചു
പാനവുംചെയ്തഹോ സൗഖ്യമായി
താനേരസിച്ചു മുദലമധുരമാം
ഗാനാമൃതം രുവിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

എന്നു നിന്നോമനസ്സാമിനിതന്നു
മൈനേ, കുളുർമിപ്പാട്ടുകേട്ടാൽ.
പക്ഷമവർക്കതിലേറും നീയോരുനോ?
പക്ഷികൾക്കത്രവിവേകമുണ്ടോ?
എന്നാലവർക്കിന്നീകണ്ണാമൃതം കണ്ണു -
സന്നിധിയിൽപ്പോലുമെത്തുന്നില്ല.
പത്രമമേ, നീ ചിന്തയറിവില
ചിത്രം മനോരമവേഗത്താലേ
ദുഃഖംകാണുന്നു സുഖകാലത്തും മർത്യൻ
ദുഃഖകാലത്തും സുഖംകാണുന്നു!

‘എന്ത്യാട്ടി’ ‘എന്ത്യാട്ടി’ ‘എന്ത്യാട്ടി’യെന്നിതാ
സമ്പ്രതി പക്ഷി ചിലച്ചിടുന്നു.
സംഭ്രമമാണൊന്നു ഞെട്ടിയപ്പെൺകൊടി -
യവോടതിനെ നോക്കുന്നു വീണ്ടും.

“ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞല്ലോയെന്നോമനെയെന്റെ -
യല്ലൽനിന്നോടു ഞാൻ മിക്കവാരും
തെല്ലതിനാൽവിശ്രമിച്ചതാണെന്നെയെൻ -
ചെല്ലമേയെന്നിന നീ വിളിച്ചു?
മാപ്പുതരികഥവാ ശേഷം മൽക്കഥ
കേൾപ്പാൻ മോഹിപ്പു നീയക്ഷമയായ്
അത്രമതയാണല്ലോ നിനക്കെന്നിൽ
ചിത്രാംഗിയാം കൊച്ചുപ്പുറപ്പേ.

ആർഭാടമാൻമുഹമ്മദർക്രൂതമാ -
 യാപ്പുവിളിച്ചു പിരിഞ്ഞുപോയി.
 ഇല്ലംവേകുന്നതും കണ്ടുമോ ഞാനൊരു
 കല്പിൻപ്രതിമപോൽ കാവിനുള്ളിൽ
 വല്ലാതിരുന്നു വിഷണ്ണയായപ്പോള -
 ണ്ണല്ലിൽ ദൂരെക്കൊഴികൂവിക്കേട്ടു.
 നേരംവെളുക്കരുതിന്നിയുമീലോകം
 തീരെ ഞാൻ കാണരുതെന്നുംനോക്കൂ
 പൂരിച്ചുമൗനം പിളർന്നവന്നായൊലി
 കൂരമ്പുപോലെ തറച്ചു കാതിൽ.

“വല്ലഭാശ്ചന്മാരും വീണ്ടുംവരാമെന്നും
 വല്ലഭാശ്ചന്മാരും വീണ്ടുംവരാമെന്നും
 താനേശ്വരനാണെന്നുതന്നെ വീണ്ടും
 മാനംരക്ഷിക്കേണമെന്നുതോന്നി. .
 ചാടിപ്പറഞ്ഞുകടപ്പാൻ പടപ്പാലെ
 പാടില്ലെന്നായ” പിന്നെ ഞാൻ കഴങ്ങി
 കാഞ്ഞിരം വേങ്ങമുതലാം മരങ്ങളി -
 ലാഞ്ഞുവളഞ്ഞുപടൻചുറ്റി
 മുളാൻ ദാരുണമാകുമിലകളും
 വള്ളികളുംപൂണ്ടു വാർപുനമ്പാൽ
 കേറിയേടത്തുമിറങ്ങാൻ പഴുതില്ലാ -
 തേറെ രജയാൻ ഞാനുഴറി
 ചീനക്കുണിക്കൂട്ടിൽചെന്നുകുടങ്ങിയുൾ -
 ദീനതതേടുമെലികണക്കേ.
 വല്ലവാറും ധൈര്യമാൻ തുനിഞ്ഞുടൻ
 മെല്ലവേന്തണുനഴഞ്ഞിറങ്ങി,

മുളള കുൾതറച്ചു മുറിഞ്ഞു മുരഞ്ഞും മെയ്
 വിളളുന്നവേദന ചിന്തിയാതെ,
 അക്കിഴക്കേദിക്കു ശോണിതശോണനാ -
 മക്കനെപ്പൊററിടുംമുമ്പുതന്നെ,
 അക്കാവിൻഗർഭത്തിൽനിന്നു പുറത്തായ് ഞാൻ
 രക്താർദ്രമായ പൂമേനിയോടും.
 രണ്ടാംജന്മംതാനെന്നിക്കേതോർത്താലേതു -
 കൊണ്ടു മന്നാൾമുതൽ ജാതിമാറി.
 ഇണ്ടൽതേടുന്നു ഞാനിപ്പുനർജന്മത്തിൽ
 പണ്ടത്തെ യോമ്യുണ്ടെന്നേയുള്ളു.

“കീറിക്കിഴിഞ്ഞൊരു പാവുപുടവയും
 വേറലങ്കാരവുമൊക്കെത്തള്ളി
 മുട്ടുപരിക്കൻപുതച്ചുവിടുന്നു ഞാ -
 നോടിക്കിഴക്കേ നിരത്തിലെത്തി.
 തെക്കോട്ടുവച്ചു നടന്നു ഭൂരംപെന്ന്
 പൊക്കത്തിലങ്ങൊരേടുപ്പുകാണായ്
 ഉള്ളിൽവിളക്കെറിയുന്നുണ്ടുമാപ്പിള -
 ുപ്പുള്ളിയാണെന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചു.
 വെട്ടുവഴിക്കരികത്താകയാൽ നട -
 നൊട്ടുതപ്പോളുകത്തുകേക്കായ്
 തിങ്ങിജനങ്ങൾ സംസാരിപ്പതുമിട -
 യ്ക്കിങ്ങനെയങ്ങൊരാൾ കല്പിപ്പതും.

‘വെള്ളക്കാരെച്ചൊട്ടുകുടിൻ ജന്മിമാ -
 റില്ലമിടിച്ചു കുളംകഴിപ്പിൻ
 അള്ളായല്ലാതൊരുദൈവംമലയാള -
 ള്സില്ലാതാക്കീടുവിനേതുചെയ്യും.’

ഞെട്ടിപ്പോയ" ഞാനതുകേട്ടുവിറച്ചുപോയ"
കഷ്ടംതൊഴുതുവിട്ടോടിചെന്നു
പേടിച്ചിരുന്ന പുലിതൻമടിയിൽത്താൻ
ചാടിയപെക്കിടാവെന്നപോലെ.

കണ്ടില്ലടുത്തുതാനാരേയും ഭാഗ്യത്താൽ
മണ്ടിനേൻപിന്നെയുംമൊട്ടുദൂരം
അങ്ങങ്ങുനിലും മരത്തിൻകടകളിൽ
തിങ്ങുമിരുട്ടിലൊളിഞ്ഞൊതുങ്ങി.
കാൽപെരുമാററമകലെയടിക്കടി
കേൾപ്പതായ"തോന്നിയെന്നിക്കടനേ
അപ്പാതവിട്ടങ്ങൊരുട്ടുവഴികണ്ടു
കെൽപ്പോടെൻകാലുകൾ പാഞ്ഞതിലേ.
ആരോതുടരുന്നുണ്ടെന്നുപേടിച്ചു ഞാൻ
നേരവുമൊട്ടുവെളുത്തുപോയി.
ചേരതെളിയുംകുളത്തിന്നടിപോലെ
പാരിടംകണ്ടുതുടങ്ങിമെല്ലേ.
പാടംവഴിയോടിവന്നുഞാൻ പുക്കേനി-
മ്മാടത്തിൽമറൊന്നും ചിന്തിയാതെ,
മാഗ്ഗ്ത്തിലേത്തും പരുന്നിനെപേടിപ്പോ-
രൂക്കുരുവിക്കിടാവെന്നപോലെ.

"ഇപ്പോഴുംനെഞ്ചുകിതയ്ക്കുന്നിതേയോർത്താ-
ലിപ്പോഴുംവീർപ്പുതടയുന്നിതേ.
ഇപ്പല്ലടിയിലേയുമിങ്ങുതന്നെനൽകാ-
നപ്പോൾകണ്ടാളെയും ഞാനുറക്കാ.
ഹന്ത നിരൂപിച്ചാലല്ലയാമങ്ങൾകൊ-
ണ്ടെന്നൊരുമാററമെന്നിക്കുവന്നു!

ഏതായാലുംകൊണ്ടേതെണ്ടുംദിക്കത്തൊ -
നെത്രവേഗംവിട്ടിവിടെയെത്തി.

ഇത്രവേഗത്തിൽ വനത്തിലെപ്പൊലി-
ച്ചെത്താ കടലിൽ മലവെള്ളത്തിൽ.

ഇത്രവേഗത്തിൽ മുകിലിലെ നീർത്തളി-
യെത്താ നിലത്തിലുമോത്തുകണ്ടാൽ.

എന്നല്ലയെൻറസുഖവിഭവങ്ങളു -
മെന്നിലലിവേരമുറവരും

ഇമ്പമേകീടുന്നസർപ്പവുംപോയിതേ
മുമ്പിൽനിന്നല്ലീ ലോകത്തിൽനിന്നും
ഏതുകനകപ്രഭകോലമട്ടിന -
മത്രയുംമുടിയിരുട്ടടത്തു.

ഏതുമനോജ്ഞമച്ചിത്രം ഹതവിധി-
യത്രയുംമാച്ചു മഷിയടിച്ചു.

റെറയായ് പോകുന്നുവെന്നുമരിപ്പോരെ -
പററിപ്പറയുമാറുണ്ടുപണ്ടേ.

ഉറോരുമില്ലവുമെല്ലാംപ്പോയേകയായ്
തെറെറന്നുപോന്നോൾ ഞാൻജീവിക്കുന്നു!

ഭഗസർപ്പസ്വയാം ഞാൻപിറന്നുള്ളൊരു
ലഗനമേ, നീയിനിയുണ്ടാകല്ലേ.

ശോകങ്ങളിത്രവരാവതോ ലോകത്തിൽ
ലോകമേ, നീതന്നെ സത്യമാണോ?"

‘ചാത്തൻ വന്നു’ ‘ചാത്തൻ’ എന്ത്യാട്ടി എന്ത്യാട്ടി
‘ചാത്തൻ’ എന്നുപ്പോൾ കിളിപുലമ്പി
ആത്മസംഭ്രാന്തിയായാഞ്ഞുപുറത്തോട്ടൊ -
ന്നാസ്ഥയായ് നോക്കിമുഖംതിരിച്ചു

കുണ്ടിതഭാവം കലർന്നു കിളിയോടു
ശബ്ദകൂടീടിനാൾ ചെറു ചണ്ഡി.
എന്തെന്നീയെന്നെപ്പരിഹസിച്ചിടുനോ
ചന്തത്തിലോതുനോ ഹന്ത! മൈനേ?
വെള്ളയിൽ ഞങ്ങളോടൊന്നിച്ചുമേവുനീ
കള്ളംപറഞ്ഞു പഠിച്ചിടുനോ?

അല്ലെങ്കിൽ പാവംനിനക്കില്ലയേൽക്കരു -
മില്ലതലയ്ക്കീവെളിച്ചമൊന്നും.

“വന്നില്ലനിന്റെയജമാനനിപ്പൊഴും
കുന്നിൻനിഴലിങ്ങണഞ്ഞിട്ടില്ല
മുറത്തുവീഴുംവെയിൽ കാലംവൈകീട്ടും
ചെറുമിന്നെന്നോ ചുവന്നിട്ടില്ല.

ചാഞ്ഞുപോയോരകൻ പിന്നെയുംമേൽപോട്ടേ -
കാഞ്ഞുകയറുകയായിരിക്കാം
ഓക്കിൽശരിയാണൊരു കഴിവുണ്ടെങ്കി -
ലാക്കിപ്പൊരുതാകമധഃപതനം.

“കഷ്ടമെൻഭാവിയെന്നിരിക്കുന്നുകേവലം
മുട്ടുകടങ്കുമായിതല്ലോ.

ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചു ചേതന കാഞ്ഞിട്ടൊ -
രന്തം കാൺമീലിന്നുമെന്തുചെയ്തു
പ്രാണൻവെടിഞ്ഞീല ഞാനന്നുഹോ മാന -
ത്രാണപരായണയാകയാലോ
ക്ഷീണഹൃദയതമുലമോ ജീവനിൽ
പ്രാണിസഹജമാം പ്രീതികൊണ്ടോ.
ഇന്നതു ചെയ്യുവാനത്രാൻതോന്നുന്നി -
ല്ലെന്നായ് ദിനങ്ങളുമേറെയായി.

പുത്തൻവ്രണത്തിന്റെ പീഡകുറഞ്ഞുപോ-
യുത്തേജനകവുമില്ലവേരേ.

അല്ലെങ്കിലുമാത്മഹത്യ വൻപാപമെ-
ന്നല്ലോ പറവതു ധർമ്മജ്ഞന്മാർ.

എന്നല്ലെന്നിങ്ങു തുണയ്ക്കും ജനത്തോടു
നന്ദിയില്ലെന്നുമാമിന്നു ചെയ്താൽ.

“ജീവിച്ചിരിപ്പതുമിങ്ങനെയത്രനാൾ
പാവം കലംവിട്ടു കന്യക ഞാൻ.

പോവാൻ തരമില്ലയന്നുണരിന്നെന്നെ -
ബാഭാവിക്കില്ലില്ലത്തെപെൺകിടാവായ”.

വൈദികപ്രീതി വരുത്താൻ പണമില്ല
വേണ്ടവരില്ലതു നൽകുവാനും.

പക്ഷേയതെല്ലാം ലഭിച്ചാലുമിരിക്കു
പ്രായശ്ചിത്തം കഴുകാത്തതാവാം.

കേവലമോക്ഷിലകായിൽത്താനുള്ള ഭൂ-
ദേവന്മാരാരാനുമായെന്നല്ല,

ദേവന്മാരുമായ് കണ്ടാലും നാരിമാ -
രാവിഷ്ഠരാകുന്നു ‘ശങ്ക’യാലേ.

സ്താത്ത്വിധിയാൽ പവിത്രയെന്നാകിലു -
മാത്ത്യെന്നാകിലും ‘സാധന’ത്തെ

കഷ്ടം പ്രേതംപോലെയോർത്തു ബന്ധുക്കൾ “കൈ -
കൊട്ടിപ്പറത്തു” കളഞ്ഞിടുന്നു.

അന്തഃപുരത്തിലെ ശുദ്ധിയിൽ നമ്പൂരി -
യന്നുണർ ഭാഷിണ്യഹീനരല്ലോ.

സ്വപ്നമാം പാലിലൊട്ടെച്ചിൽവീണാലുമ -
തെച്ചിലിൽ വീണാലും ത്യാജ്യമല്ലോ.

പിന്നെ ഞാൻ ചാടിപ്പോന്നിപ്പുലച്ചാളയിൽ
വന്നീവിധത്തിൽ വസിക്കുകയായി.

തിങ്കളും നാലഞ്ചുപോയി പരിഹാര -
ശങ്കയെന്നിന്നു ഞാൻ - ഭ്രഷ്ടയായി!

നാട്ടുംപുറത്തോ നഗരത്തിലോ വല്ല
വീട്ടിലുംപോയ് വീട്ടുവേലചെയ്യാൻ
നാട്ടുമുണ്ടായില്ലയുള്ളിൽ ലഹളയാം
കാട്ടുതീമൂലം കഴിഞ്ഞുമില്ല.

ഇന്നെന്നെ നായന്മാർ തീയർ തുടങ്ങിയ
ഹിന്ദുക്കൾ ചെന്നാലും മാനിക്കില്ല.

ഉന്നതരാമവർക്കിപ്പുലച്ചാളയിൽ -
നിന്നുചെല്ലും ഞാൻ പുലയിതന്നെ.

അന്യമതങ്ങളിൽ ജാതിയില്ലെന്ന്ള്ള
ധന്യതയുണ്ടതു നേരെന്നാലും

ഇന്നിളക്കീടാവതല്ലെന്നിരിക്കുള്ളിൽവേ -
രുന്നിയറച്ച വിശ്വാസവൃക്ഷം

വിശ്വാസമല്ലോ വിളക്കു മനുഷ്യനു

വിശ്വാസം ജീവസർപ്പസ്വപമല്ലോ

കൈയും പോമതു പോയാൽ കെടുമാരും

മുക്കാൻ പോയുള്ളൊരു കപ്പൽപോലെ.

“മറു മതക്കാരിൽ മാപ്പിളമാരെന്നി
മററാരുമിങ്ങുത്തില്ലതാനും.

മാപ്പിളമാരെന്ന ശബ്ദവും കയ്യുണ

വേപ്പിലയേക്കാൾ ചെവിക്കുതന്നെ.

എന്തുചെയ്യേണ്ടതങ്ങോട്ടുപോകേണ്ടതീ -
യന്ധകൂപത്തിലടിഞ്ഞുപോ ഞാൻ.

അന്നമില്ലാതുള്ളാരാഴത്തിലേയ്ക്കിതാ
 ഹന്ത താഴുന്നു താഴുന്നു കഷ്ടം!
 പിന്തുണയും പിടിയുംകാണാതുറുഭയം
 ചിന്തി ദുഃസ്വപ്നത്തിലെന്നപോലെ
 പൊന്താനാഴുന്നു കാൽനിൽക്കുന്നില്ലെൻറ
 ചിന്ത ചിറകുകൾ നൽകണേ നീ"
 പാട്ടൊന്ന പാടിയുടനെ മുധുരമായ്
 കൂട്ടിലിരുന്നകിളിയെന്നല്ല,
 കോട്ടമകുന്നഹോ മുററത്തുടൻ രണ്ടു
 കാട്ടുപിറാക്കൾ പറന്നുവീണു.

പാട്ടുകയോമലേ, പാടുകെന്നായ് മൈന -
 യോടൊന്നലിഞ്ഞുടൻ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു
 ഓടിച്ചാൽ കണ്ണവൾ മുന്തിൽനടന്നിര -
 തേട്ടുമാരാണ്ടുവിരുന്നുകാരിൽ.

എന്നിട്ടുതുപുറകേയിരുന്നോരു
 പുണെൽകതിർക്കുറുതന്നിൽനിന്നും
 ചെറൊന്നൊരുപിടി നെന്മണിയൂരിയ -
 മുററത്തവയ്ക്കായവളെറിഞ്ഞാൾ.
 തല്ലംതിരകൾതൻനീത്തുള്ളിചിന്നുമ്പാൾ
 മെല്ലെക്കടൽക്കാക്കുജോടിപോലെ.

നെല്ലിൻറ മുഴു ചിതറിപ്പതീക്കവേ
 തെല്ലുപതിച്ചിട്ടവയിരുന്നു
 കൊത്തിപ്പുറക്കിയും നെന്മണി, യങ്ങങ്ങ
 തത്തിനടന്നുമവ കളിച്ചു.

ഓരോന്നുരച്ചിതാദ്രീനയവയോടു
 നേരിട്ടുമാത്മഗതങ്ങളായും.

“ഓമനപ്രാണികളേ, വന്നിതിങ്ങെന്തു
കാമിച്ചിപ്പാഴുമുററുതു നിങ്ങൾ
ആമോദമുണ്ടഹോ കാണുവാനെന്നപ്പോ-
ലമയമില്ലല്ലോ നിങ്ങൾക്കൊന്നും.
ഗ്രാമങ്ങൾ ചുറ്റിത്തരികയാമോ യഥാ-
കാമം നിങ്ങൾ യുവദമ്പതിമാർ?
പ്രേമമാന്മാരാനും ചൊല്ലിയിപ്പാവത്തിൻ
ക്ഷേമമന്വേഷിപ്പാൻ പോന്നതാമോ?
അല്ലെങ്കിലെന്റെ മൃതരായ മിത്രങ്ങൾ
വല്ലവരുത്തെന്നയാമോ നിങ്ങൾ?
ഇല്ലല്ലോയിന്നെന്നിശ്ശിയിൽ നിങ്ങളെ
ചൊല്ലിയയയ്ക്കുവാനുററാരാരു,
മാഴ്കുന്നോരെന്നിലിത്തമവാ പര-
മാകുലരാം കുലദേവതമാർ
ഏകിയ ഭൃത്യംവഹിച്ചുവരുന്നതാ-
മാകാശചാരികളായ നിങ്ങൾ.
തുമകലന്മാരീഹസ്തപത്രങ്ങളിൽ
കോമളമാം കൃഷ്ണരേഖകോലം
ദിവ്യാക്ഷരങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടെഴുതിട്ടു-
മവ്യാജശോഭം വരിവരിയായ്,
വായിക്കാമിന്നതെന്നിക്കുമെന്നപ്പോലെ
കായമുള്ള ജോർജ്ജിപ്രകാരം.

“നോക്കുക സംതൃപ്തിയാൻചരിക്കമി-
പ്രാക്കളെ, ഞ്ഞിനു ചേദിക്കുന്നു.
പുണ്യാക്കുന്നില്ലിവ ചിന്തയാലുറക്കാനു
കണ്ണീരാൽ പോളവീർപ്പിക്കുന്നില്ല.

കണ്ടാലറിവാൻ കഴിയാത്ത ഭേദത്താ -
 ലിണ്ടലിവയ്ക്കില്ല “ജാതി” മൂലം.
 സ്വച്ഛന്ദോത്സാഹികളേവരുമന്യോന്യ -
 മുച്ചനീചതപങ്ങളൊന്നുമില്ല.
 ചേടിപ്പാനില്ലിവയ്ക്കൊന്നും വിലപെടും
 വീടും പരമ്പരയും പണവുമില്ല.
 നാളത്തെയ്ക്കിന്നു സമ്പാദിക്കുന്നില്ലൊരു -
 നാളുമിവക്കില്ലലസതയും
 തന്നടിപോറാൻ പണിയെടുത്തീടുന്നു
 സത്തുഷ്ടി കൈകൊണ്ടു പെണ്ണമാണം.
 പൊൽത്തുവെയിലിൽ പുറത്തു പറക്കുന്നു
 നൽത്തൊന്നൽ നിത്യം ശ്വസിച്ചീടുന്നു.
 ആയതുകൊണ്ടിവയേലുന്നു പൂണ്ണമാ -
 മായുസ്സുംകെൽപുമഴകുമെന്നും.
 “അത്രയുമല്ലിവതന്നുടെ ഗാർഹസ്ഥ്യ -
 മെത്രമനോഹരമെത്ര ശുദ്ധം
 തന്നുള്ള മാരിലലിഞ്ഞു ലയിക്കുമ -
 ഭാഗ്യമായോരിണയെത്തനിക്കായ”
 തന്നത്താൻതന്നെ വരിച്ചുജീവിക്കുന്നു
 പിന്നെ മരിപ്പോളം വേർപെടാതെ.
 നശപരമങ്കിലും നല്ലചെറുകൂട്ട
 വിശ്വാസമാന്നിവ നിർമ്മിക്കുന്നു
 ശാശ്വതമായിരുപേരുമായ” പോരുന്നി -
 തീശ്വരൻ നൽകും കിടാങ്ങളേയും.
 അന്യരതിയറിവില്ലിവയാത്താവെ -
 യന്യോന്യം വഞ്ചിക്കുന്നില്ലിവണ്ണം

ക്ഷേമമായ് കാലം നയിക്കുന്നു ധർമ്മത്തെ
രോമവണ്ണപോലും ലംഘിയാതെ

“സത്യമേ സത്യമിസ്സന്ദേശമെന്നിന്ദു
കൃത്യസന്ദേഹമിനി നിനച്ചാൽ?
ചിത്തലതേ, തെന്നൽതല്ലും വഴിക്കുതാ-
നത്തൽതേടാതെ നീ ചാഞ്ഞുകൊൾക.
തന്നാലശക്യമായുള്ളതിൽക്ലേശിച്ചു
തന്നെ ഭേദിച്ചു നശിച്ചിടാതെ,
മിന്നൽകൊടികളെക്കെട്ടിനിർത്തിടുവാൻ
സന്നാഹംകൂട്ടാതെ സാധുവാം ഞാൻ
ഇക്കടംകോളിൽ കിടച്ചോരു പോഷേറി-
യക്കര കാഞ്ചാൻ ശ്രമിക്കുന്നല്ല.
ഈശ്വരസങ്കല്പങ്ങൾക്കു വഴിപ്പെടാ-
താശ്വാസമെന്തു മനുഷ്യനുള്ള?
ഉന്നതമായ മരത്തിൻശിഖരത്തിൽ
മിന്നും ഫലം ഞെട്ടി പൊട്ടി വീണു,
ആറൊഴുക്കിൽപെട്ടൊലിച്ചോ ലംഘനയാൽ
കാറ്റിലടിഞ്ഞുപറന്നുപോയോ
വല്ലഭവുമാകു താണതടങ്ങളിൽ
വല്ലഭിലും ചെന്നു തങ്ങീടുന്നു
വല്ലാതെ പിന്നെയുള്ളിപുരണ്ടായതു
കില്ലാർന്നഹോ രൂപംകെട്ടെന്നാലും,
നല്ലൊരു ബീജചൈതന്യമതിൽനിന്നു
മെല്ലെ മുളയ്ക്കുന്നു മോഹനമായ്
പല്ലവം പൂണ്ടു വളർന്നു വൻവൃക്ഷ-
തല്ലജമായിത്തഴച്ചീടുന്നു.

മരായയും ശാഖയും ചന്തമേരും പൂവും
കായും കലർന്നതു താങ്ങലായി
ഃആയാസമാറുന്നു ജന്തുക്കൾക്കെന്നല്ല
തായായ്ത്തീരുന്നു തരുക്കൾക്കുമേ.
തേയാതെ വലുപ്പിച്ചു പിന്നെ മഹാടവി-
യായുമതുഴിയിൽ വ്യാപിക്കുന്നു,
ആരറിയുന്നിതഖിലനിയന്താവിൻ
പ്രേരണതന്റെ രഹസ്യമെല്ലാം.

“എന്തുകൊണ്ടെന്നെ ലഹളത്തിടുക്കത്തിൽ
ഹന്ത! മുസൽമാന്മാരാരാഞ്ഞില്ല?
എന്തുകൊണ്ടു ഹിന്ദുക്കൾക്കു ബാല ഞാൻ
ചിന്തിച്ചതോടിയൊളിച്ചുകൊടുവാൻ?
എന്നല്ലയെന്തു പാഞ്ഞിച്ചാളയിൽത്തന്നെ
വന്നുകയറുവാൻ ബ്രാഹ്മണിത്താൻ?
എന്നുമല്ലെന്തു താനിങ്ങനെ ക്രൂരലാ-
നെന്നു മറിച്ചു ചൊല്ലുമെന്നിൽ?
ഇച്ചൊന്നതൊക്കെയും സംഭവിക്കാമെന്നു -
വച്ചാലുമത്ര വിചിത്രമയ്യോ!
സ്വപ്നവൃത്തിയറിയാത്തതായതി -
സ്വപ്നകലോൽപ്പത്തിശുദ്ധമായി
ഉച്ചഭാവത്തിൽ പരിചിതമായിട്ടും
മച്ചിത്തമുൽക്കമായെന്നിന്നതാൻ
കാൽമെന്നോരാതെ നോക്കുന്നു സൂര്യനെ -
സൂര്യകാന്തിപ്പു കണക്കവനെ?

കില്ലിപ്പു ഞ്ഞെന്റെ കാലം നയിക്കുമി-
ല്ലല്ലമാടത്തിൽ പുലയിയായ്ത്താൻ.

അല്ലൽമറന്നു ചെറുമികളോടു ഞാ -
 നെല്ലാപ്പണികളും ശീലിച്ചീടും.
 നേരത്തെയേറുടൻ പോകും പണിക്കന്തി -
 നേരംവരേ നിത്യം വേലചെയ്യും
 ഘോരവെയിലും മഴയും ഹിമവും ഞാൻ
 സാരമാക്കാതെ സഹിച്ചുകൊള്ളും.
 ചേരനിലത്തിലും ക്രസാതിറങ്ങി ഞാൻ
 ഞാനടുമവക്കൊപ്പമായി.
 കോട്ടംവരാതെയും കൈച്ചുരക്കാൻമ -
 പ്പാട്ടിൽലയത്തിൽ മനമഴിഞ്ഞും
 ചിററമ്പൽപൂത്തെയും തോടുവഴിവയിൽ
 പറ്റിഞാൻ വാച്ചു കളചറിക്കും.
 മൂച്ചുയേരുന്നല്ല പച്ചനെല്ലോലക -
 ഉച്ചിപ്പാളായെൻമെയ് കീറിയാലും
 പൊൻപ്രഭയാൻ പഴുത്തുനിലങ്ങളിൽ
 തുമ്പിൻഘനംകൊണ്ടു ചാഞ്ഞടിഞ്ഞു
 തങ്കത്തുകമ്പിയിൽ വൈഡ്യർമാലപോൽ
 തങ്കന്ന നീണ്ടു കതിർനിരകൾ
 അമ്പിലൊതുക്കിയൊതുക്കിപ്പിടിച്ചു ഞാൻ
 മുമ്പിട്ടു മറേകൈതന്നിൽ മിന്നും
 അമ്പിളിപോലെ വളഞ്ഞാരരിവാളാ -
 ലിമ്പംകലർന്നതാൻ കൊയ്ക്കുകയും.
 മുറും വെയിലേററതിനിടെയെൻമുദ്ര
 നെറ്റിത്തടത്തിൽ പൊടിഞ്ഞുപൊങ്ങും
 മുത്തിന്മണികളെ മാനിയാതാശു ഞാൻ
 കൈത്തളിത്തുമ്പാൽ വടിച്ചെറിയും.

ക്ഷീണിച്ചെന്നുഗണ്ടർ തീരത്തുളന്നാൽ ഞാൻ
 കാണിനേരം നിന്നു വിശ്രമിക്കും,
 ആണത്തമാന്ദ്യത്തേലുമെൻ ചാത്തൻറെ
 ചേണററ മേനിതൻകൂടായപററി.
 ഏതീയവൻ പിന്നെയങ്ങുവരമ്പത്തു
 കത്തുതുമ്പാളയിലേലും തണ്ണീർ
 ഉൾതാരലിത്തുടൻ കൊണ്ടുവന്നേകും ഞാൻ
 മുത്താർന്നു മോത്തുമതുപോലെ.
 പീഡയകുന്നുടൻ പിന്നെയുംകൊയ്യും ഞാൻ
 മുടേറുമുച്ചവെയിൽ സഫിച്ചും,
 പാടത്തിൽ പാകമാം നെല്ലിൻപുതുമണം
 തേടിയെത്തും കുളർതെന്നലേററും
 കററകൾ കൂട്ടി ഞാൻ കെട്ടുമുടയോർത്തൻ
 മുററത്തതു പേറിക്കൊണ്ടിറക്കും.
 കൊററിന്നെളിയ ചെറമികൾ ചെയ്തിടും
 മറെറത്തു വേലയും ഞാനെടുക്കും.
 നൈരാശ്യവഹിയിൽ നീറിനശിക്കുവാ -
 നോരാതെയിങ്ങനെ നാൾകഴിക്കും.
 നീരുജ ഞാനെൻറെ പാഴ്വയറന്യനു
 ഭാരമാക്കാതെയും സൗഖ്യമായും.
 “തെല്ലില്ലഭേദമീ യന്ത്യമാം നിശ്ചയം
 ചൊല്ലവൻ ചാത്തനോടിന്നുതന്നെ.
 വല്ലവിധവും ഞാൻ സമ്മതിപ്പിക്കുവ -
 നില്ലവനിന്നതിൽ ചായ്വെന്നാലും.
 “ആഹാ! പുലയയുവാവേ നിൻബുദ്ധിയും
 സ്നേഹവും താഴ്വയുമുമാർപ്പിച്ചും

ചാരിത്ര്യവുമറിയുന്നോർ ചണ്ഡാലനെ -
 നാരോഷം നിന്നെ — ഹൃദയമുജ്ജ്വാൽ.
 ആത്മയായ് വന്നു കടിലിലൊളിച്ചോരൻ
 വാത്ത്പോലും ഭൃഷ്ടമാപ്പിളമാർ
 ഓരാതെ കാത്തെന്നെ രക്ഷിച്ചു നീ മഹാ -
 ഘോരലഹള ചുറ്റും നടക്കേ.

നാണമകെടുത്തീയും സ്രീജനത്തൊത്താണു
 കേണാലും ചാരിത്ര്യഭംഗംചെയ്തും
 തുണപോൽ നിർത്തിത്തൊലിപൊളിച്ചുറോരാ -
 മാണങ്ങളെമുമ്പിൽവെട്ടിക്കൊന്നും
 എത്രയോ ദിക്കിൽ മതഭ്രാന്തരായ് ഭൃഷ്ട
 ചിത്തർ മഹമ്മദർ ഹിന്ദുക്കളിൽ
 ക്രൂരരായ് നീചനീചങ്ങളാമോരോരോ
 കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യവതിന്നിടയിൽ
 ഇത്രസമാധാനമുൾക്കൊണ്ടൊരു കല -
 പത്രിയെന്നെപ്പോലെ 'യേറനാട്ടിൽ'
 നിശ്ചയം ജീവിച്ചിരുന്നിരിക്കില്ലത്ര
 മെച്ചമായല്ലോ നീ എന്നെക്കാത്തു?
 ദേവദൈവമെന്തെന്നായിച്ചും ചില
 ഭൃഷ്ടരെജ്ജാടചൊല്ലിക്കഴിച്ചും
 ഒട്ടുചിലരെ മല്ലിട്ടു മകററി നീ
 പൊട്ടക്കടിലിതെൻകോട്ടയാക്കി.

“അതുകാരൻ പിന്നെയെന്നിഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ
 പ്രത്യുപകരമോതാതെതാനറിഞ്ഞു
 പ്രത്യുപകരമോരാതെ ചെയ്യുന്നോരോ -
 കൃത്യമോത്താൽ കണ്ണിൽനീർനിറയും.

മറുപുലയർത്ഥൻ പ്രാകൃതസമ്പർക്കം
 പറ്റിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നമെന്നോത്തല്ലേ
 പെറ്റമ്മതന്നെയും പെങ്ങളേയുംകൂടി
 ചുറ്റുമകറ്റുന്നു കൂറേലും നീ?
 നിത്യവും കായ് കിഴങ്ങാദിയാംഭോജ്യവും
 ഗുരുജലവുമെനിക്കായി നീ
 കൃത്യമായൊണ്ടുവന്നേകുന്നു നാൾതോറും
 വർഷിക്കുംസ്നേഹാദരങ്ങളോടും.

“ഹന്ത! തരുണൻ സുമുഖൻ ദൃഢകായ -
 നന്തിരിക്കിങ്ങങ്ങിനീയേകയാമെൻ
 അന്തികത്തങ്ങാറാത്തങ്ങിയുറങ്ങുന്നു
 ചിന്തവേറില്ലാതാ പൈതൽപോലെ.
 പ്രായത്തിനുള്ള ചാപല്യത്തെ ബന്ധിക്ക -
 മായതമാമീവിനയപാശം
 ആയത്തമില്ലിതുപോലോതിക്കോനാർക്കും
 പ്രായേണ തോലിട്ടോരുണ്ണിമാർക്കും
 നല്ലോരവസ്ഥരംവന്നാൽവിഷയങ്ങൾ -
 ഉല്ലാസരെയും ഭ്രമിപ്പിക്കുമെന്നായ്
 ചൊല്ലുന്നതുപൊളിയാക്കി, നീയുണ്ടാവാ -
 നില്ലസൗകര്യമീവണ്ണമാർക്കും.
 ഇങ്ങനെയൊന്നുമില്ലാതെയുമെത്രയോ
 പൊങ്ങമന്തസ്സിലിരിപ്പവർത്ഥൻ
 ഹാസജനകമാമോരോ ചരിത്രങ്ങൾ
 ദാസിമാർ ചൊല്ലി ഞാൻ കേട്ടിരിപ്പു.
 “എത്ര വിലപെടും വസ്തു നീ ഹാ ചാത്താ?
 ചിത്രം നീ നിന്നെയറിയുന്നില്ല.

താണകിടക്കുമീരത്തത്തെ മുഷും ഞാൻ
 കാണുമായ" വിധിസങ്കല്പത്താൽ.
 നക്ഷത്രംപോലെ കയ്യുത്താത്തദൂരത്തിൽ
 നിക്ഷിപ്തമല്ലിതുയരെയല്ല
 ഞാൻ ചെന്നടിയുന്നദിക്കിൽ ജ്വലിക്കുന്നു
 വാമുദിക്കും ഞാനതെടുത്തണിവാൻ."

"ഹാഹ! ഭഗവൻ ജഗദീശ! നിന്തിരു-
 മാഹാത്മ്യമാൻ ഗുണങ്ങളാകും
 സത്പവിത്രാലിയും സ്തോഹവും തേജസ്സു-
 മുത്തമജാതിയിലെന്നപോലെ
 അന്ത്യജന്മാരിലും കാണകിലങ്ങേയ്ക്കി-
 ള്ളെന്നേയിവർതമ്മിൽ ഭേദമുള്ളൂ?
 കില്ലില്ല ധാതാവേ! നിന്റെ തൃക്കണ്ണിനു
 തെല്ലമിജാതിഭേദങ്ങളില്ല.
 പണ്ടു മഹർഷിമാർതന്നെ പരിതരാം-
 തണ്ടാർനയനമാരിൽ ജനിച്ചു.
 കൊണ്ടുതക്കവർ താണകലങ്ങളി-
 ലുണ്ടായിരുന്നിടക്കാലത്തും.
 'പാക്കുൻ' 'നാരായണഭ്രാന്തൻ' തൊട്ടുള്ള
 യോഗ്യരാം യോഗീന്ദ്രന്മാരെത്തന്നെ
 ഓർത്താൽ പറയിതൻനന്ദനന്മാരെന്നു
 കീർത്തനംചെയ്യുന്നു കേരളീയർ.
 വിത്തുനന്നായാൽ വിളവുനന്നാം ഗുണ-
 മെത്താത്ത പാഴുകണ്ടത്തിൽപോലും
 ഉത്തമമായ നിലത്തിൽ വീഴുംവിത്തു
 സത്തല്ലെന്നാലും ഫലം നന്നാവാം.

പിന്നെയിപ്പോൾ മികവാൻ ബീജത്തിൽ -
നിന്നും മുളച്ചെഴും സന്താനങ്ങൾ
ധന്യരായ് താൻതീരും ലോകത്തവർമൂല -
മന്യാദൃശമാം ഗുണമുണ്ടാവും.

“യോഗ്യനാം ചാത്തൻ ജന്മമേകീടുവാൻ
ഭോഗ്യമുണ്ടായൊരിത്താണവംശം
പക്ഷേയവന്റെ കിടാങ്ങൾ പരിഷ്കരി -
ച്ചുൽക്കർഷിച്ചീടുമടുത്തകാലം.
ഉന്നതമാകുമീയുദ്ദേശമൊന്നാൽ താൻ
വിന്ന ഞാൻ പ്രേരിതയല്ലെന്നാലും
എന്നെയധഃപതിപ്പിച്ച വിധേ! നിന്റെ -
യുന്നമിതെങ്കിൽ ഞാൻ ധന്യയായി.
ഇങ്ങൽപിണഞ്ഞു പുറത്തായി നന്മുരി -
വണ്ടാർകഴലിമാരെത്രയോപേർ
പണ്ടുപണ്ടേയവർ പോയവഴിയെല്ലാം
കണ്ടവരാരുമില്ലാകയാലെ
കാണിയും ക്ലേശമഷ്ടമേശാതൊരാപത്തിൽ
വീണൊലിച്ചിങ്ങെത്തി വൻകയത്തിൽ
താണകിടക്കുസഹജരെപ്പൊക്കുവാൻ
താണതാണെങ്കിൽ ഞാൻ ധന്യയായി.”

“അത്യാഹിതത്തിലുമിഷ്ടമില്ലാത്തുള്ള
ഹസ്തമൊന്നെൻമെയ്യെ സ്പർശിയാതെ
ഇത്രകാലം കാത്തൊരമ്പാൻ ലോകൈക -
മിത്രമേ സർവ്വജഗൽപിതാവേ!
കേവലമിന്നീയെളിയ മനോരഥം
കൈവരവാൻ കേണിരുന്നീടുന്നേൻ.

പാവമിപ്പെൺകിടാവായതും വിരല്ലത്താ-
ലാവിലമാകാത്താൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നേൻ.”

എന്നോമനമുഖമൊന്നുയർത്തിത്തന്നി-
രുന്നീതതാരയായ് വിണ്ണിൽനോക്കി
മേലേതെരുങ്ങിയിരുണ്ടു നിരന്നകൺ-
പീലിക്കരകനാമ്പിൻനിരമേൽ
വെള്ളപ്പുനീത്തുള്ളിയായ് കണ്ണനീർക്കണം
തുള്ളിനിലുണമിഴികളാലേ.
പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊൾക മനസ്സിനി! നിന്നിട്ടും
പൂർത്തിയാക്കീടട്ടെ സർവ്വശക്തൻ.
ആത്മയാംനിന്റെ മനോഹരം ശ്ലാഘ്യമാ-
ണോത്തുനോക്കുമ്പോൾ പലതുകൊണ്ടും.
സ്വർഗ്ഗഗുണവും മഹിമയും സ്നേഹത്താൽ
ഹന്ത! നീ വിസ്മരിക്കുന്നെല്ല,
തന്നെത്താൻതാണിന്നു, താഴ്ന്നലക്ഷങ്ങളെ
യുന്നമിപ്പിപ്പാനും മോഹിക്കുന്നു,
സാധ്യമായാലുമതല്ലെങ്കിലും നിന്റെ
ഭേദമല്ലിത്തൊരീ നിശ്ചയത്താൽ.
ഉല്പതിക്കുകയും ജാതിപരിഷ്കാര-
ജല്പകന്മാരെ നീ തോല്പിക്കുന്നു.
എന്നല്ല സ്വസ്ഥിതിക്കൊത്തുസംതൃപ്തിപു-
ണ്ടിന്നു ജീവിപ്പാനൊരുങ്ങുന്നു നീ.
കാലദേശാവസ്ഥകൾക്കടിമപ്പെട്ടു
ലോലത തേടാത്തൊരിന്നിലതാൻ
ശ്രേഷ്ഠതരമാം മനുഷ്യമഹത്വത്തിൻ
കാഷ്ഠയായ് കാണുന്നു പണ്ഡിതന്മാർ.

പിന്നെ നീ പാവനശീലേ! കരണീയ
 മൊന്നുമോരാതെ നിന്നന്തരാത്മാ
 ചൊന്ന പഴിപോവാൻ തീർച്ചയാക്കുന്നതും
 നിന്ദുമല്ലോങ്കിൽ നിനക്കു ഭദ്രം.
 പാലാഴിതന്റെ തരംഗങ്ങളെക്കാളും
 കൈലാസശൃംഗനിരയെക്കാളും
 ധാവള്യമേറുന്ന നിന്റെയുൾത്താരിൽത്താൻ
 മേവുന്ന ലോകനിയന്താവിന്റെ
 കല്പനകേട്ടു മറെറാന്നംഗണിയാതെ.
 നിർഭയമായ് നീ നടന്നുകൊൾക.

പിന്നെയുംചിന്തിച്ചാൾ നിശ്ചാസപൂർവ്വമ-
 ക്കന്യകയോരോന്നനുഗതമായ്:

“ഞാനൊന്നും പ്രാർത്ഥിച്ചറിവില്ലൊരുവനെ
 ധ്യാനിച്ചുമോമ്യില്ലിത്രനാളും
 ഉന്മഛമായിങ്ങനിക്കു പതിനെട്ടു
 ജന്മനക്ഷത്രം കഴിഞ്ഞെന്നാലും,
 ഒന്നാമതെല്ലാവിഭവവുമാണ് ഞാ-
 നൊന്നും കാണാഞ്ഞതാം പ്രാർത്ഥ്യമായി.

പിന്നെ പ്രണയമന്ത്രധാരാലുക-
 യെന്നതു ഞങ്ങളോരാത്തർല്ലോ.
 സ്വപ്നം നന്മൂരിനാരിമാർക്കുപാഹം
 നിശ്ചിതമായ വിധിയല്ലല്ലോ.
 പെൺകൊടയില്ലത്തുണ്ടാകിലും കന്യയ്ക്കു
 പങ്കുമില്ലല്ലോ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ,
 എന്നാലുമെന്തുകൊണ്ടെന്നിനടിത്തട്ടിൽ
 മന്ദപ്രഭമായ് ലയിച്ചിരുന്നു

ഒന്നരദിശാശാശകലങ്ങൾ കേവലം
കന്യാസഹജമാം കൗതുകത്താൽ;
നിർലുനനെന്നാലുമെന്നെ വേർക്കുന്നയാൾ
വിദ്യാപരനായിരുന്നിടേണം,
രൂപവാൻല്ലെങ്കിലുമപ്പമാനന്യ-
സ്രീപരനാകാതിരുന്നിടേണം.
എന്നൊക്കെയാണതൊട്ടുവിലത്തേതതി -
ലിന്നു സഹലമായെന്നൊല്ലാം.
എന്നുതാരിലിരിപ്പവനന്യയി -
ലന്മുഖനല്ല വേട്ടിട്ടുമില്ല.
എന്നുമല്ലിത്താണജാതിയിൽ ഞാനോർത്ത
ദുന്മയമുള്ളതായ് തോന്നുന്നില്ല.
നാഗരികതപമോർത്തൊരിസ്സാധുക്കൾ
ഭോഗപരായണരല്ല നാനും.
സത്യമാണായതെന്നാകിലതിന്നഹോ
നിത്യം തൊഴുതു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നേൻ:
തത്താദൃശമായ നാഗരികതപമേ!
എത്തായ് നീയീയെളിയദിക്കിൽ.
പിന്നെയവന്നഹോ വിദ്യയില്ലെന്നുള്ള -
തൊന്നാണതോർക്കുകിൽ സാരമില്ല,
എന്നല്ലതൊട്ടു പരിഹരിക്കാമിനി -
ക്കെന്നാൽകഴിയുംപ്രകാരമെല്ലാം.
ഏതും ഗ്രഹിക്കുവാനന്മേഷമുണ്ടവ -
ന്നേതും ധരിക്കുവാനുണ്ടു ശക്തി,
ഏതുമുഹിച്ചറിയുന്നുണ്ടു സൂക്ഷ്മമായ്
മേധാവിയാണവനാകയാലെ.

സംസ്കൃതമല്ലെങ്കിലും സദാഗുണമാണ് -
 മസ്തിഷ്കവെള്ളിത്തളികയിന്മേൽ
 ശിക്ഷയിൽ സ്നേഹാകുതമായൊഴും വർത്തിയി-
 ലക്ഷരപ്പൊൻദീപം ഞാൻ കൊടുത്തും.
 ഏകമവന്റെ ഗുണഗണം വിദ്യയാൽ
 മാറിപ്പോം ബാഹ്യമലിനതകൾ
 വേലയിൽ സാമത്വം വർദ്ധിക്കും സമ്പത്തും
 ചാലെയവനുണ്ടാം മാനുതയും.
 ഉല്പത്തിനിചനമുക്കുരയോഗത്താൽ
 ക്ഷിപ്രം മഹിമ തടവിടുന്നു,
 സിദ്ധരാസപ്രയോഗത്തിനാൽ ചെമ്പുതാ-
 നത്തമകാഞ്ചനമാകുമ്പോലെ.

“ചാത്തന്റെ മേന്മകണ്ടുണ്ടാകുന്നതി-
 കാസ്ഥ മറുളള ചെറുമക്കൾക്കും.
 രാവിലവരിൽ ചിലരെയെഴുതിക്കു-
 മാവുംവിധം ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും.
 അങ്ങനെയുദ്യമിച്ചീവഴ്ഗ്ഗ് മെല്ലവേ
 പൊങ്ങുമാറാക്കും പലവിധവും.
 ഇത്രമത്തിങ്കൽ സഹായിക്കാം ഞങ്ങളെ
 വിശ്രുതരാം പല യോഗ്യർതാനും.
 പിന്നെയധികാരകേന്ദ്രങ്ങൾമൂലമായ്
 മന്നവൻ ഞങ്ങളെയാംഗലേശൻ,
 ഉത്സാഹിപ്പിച്ചെന്നുമാം പതിതപ്രജാ-
 വത്സലൻ ഭാരതസാർവ്വഭൗമൻ
 അകൃപാമൂർത്തിതൻ ധർമ്മത്തിലൊന്നുപോൽ
 ചൊൽക്കൊള്ളു മിപ്പതിതോലാരണം.

“നിശ്ചയം ചാത്തനെ ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചിട്ടും
വിശ്വാസമേറുന്നിപ്പോഴുതരികൽ,
ഇതശ്ചരവാകൃഷ്ടരൂപോലീവിചാരങ്ങള -
ഭാഗ്യാസമേകുന്നിതുറക്കാമ്പിടകൽ.

“ആരഭിക്കുക വരമൊഴിവാസന
തീരെയില്ലെങ്കിലും മനമനം,
പാരം സമുത്സുകനാക്കുമവനെ ഞാൻ
ചാരുപുരാണകഥകൾ ചൊല്ലി;
ചാടുവാക്കോതിയുത്സാഹിപ്പിക്കും; പിന്നെ -
പ്പാടികേൾപ്പിക്കും ഞാൻ ഭംഗിയായി
ഗാഥേതരമതിയാമവന കൃഷ്ണ -
ഗാഥയിലുള്ളൊരു സന്ദർഭങ്ങൾ;
കാലികൾമേച്ചു നടന്ന കാർവണ്ണന്റെ
ശീലങ്ങളോരോന്നുമെന്നുവേണ്ട
ഓലംരസത്തിൽ മനമലിക്കും “രാസ -
ലീലയും” പാടും ഞാൻ നാണിയാതെ.
നീരസഭാവമിയന്നുടൻ നിശ്ചയം
പാരംചൊടിച്ചു ചോദിക്കും ചാത്തൻ
പാരിൽ നിരക്കാത്തതായോരഗ്ഗോപികാ -
ജാരന്റെ ധൂത്തിനെപ്പറ്റി മുററും.
വന്ദ്യനാമീശന്റെ വാർകലാജാതനാം
നന്ദാത്മജനിൽ നരനപോലും
നിന്ദ്യമായുള്ള നടപടി കാണുകയാൽ
സന്ദേഹിക്കും ചാത്തൻ സച്ചരിതൻ.
വാർമെത്തുമൊറപ്പരികും ചുളിച്ചു പൽ -
പ്പുമൊട്ടാൽ. കീഴ്ച്ചൂണ്ടിൻകോണമന്തി

ഹാ! മിഴിമങ്ങിയുടൻ നിലുറുമാത്തനെ
 കാർമുകിൽവണ്ണനെ — വീക്ഷിക്കും ഞാൻ;
 ഉമ്മവയ്ക്കും ഞാനടനെയെഴുന്നേറ്റൊ -
 ന്നാൻമവിളുങ്ങുന്നതുചുവത്തിൽ,
 സമ്മോഹനമാം വികാരങ്ങളേലുന്ന
 ചിമ്മിയകണ്ണിലും, ചില്ലിമേലും.
 “പിന്നെ വഴിയേതാൻ വ്യാഖ്യാനിച്ചീടുംഞാൻ
 കുന്നൽനേർവണ്ണന്റെ ലീലയ്ക്കേലും.
 ആദ്ധ്യാത്മികാത്മങ്ങൾ ഞാനോരുപോലെയും
 ബോദ്ധ്യമാമ്മാരുമവനോരോന്നായ്”.
 അങ്ങിനെ സംസ്കരിക്കും ഞാനവനുള്ളിൽ
 മങ്ങിയെഴുന്ന മതബോധങ്ങൾ.
 ഞങ്ങൾപുലയുക്കുള്ളാരാധനകളെ
 ഭംഗിയായ് പിന്നെപ്പരിഷ്കരിക്കും.”

ഇങ്ങിനെയൊക്കെ വിചാരിച്ചുത്സാഹവും
 തിങ്ങുമൗൽസുക്യവുമാൻ തനപി
 അങ്ങോട്ടിരുന്നാൾ സമയമറിയാതെ
 പൊങ്ങും മനോരാജ്യഭൂതിനോക്കി
 മുററത്തുകണ്ടൊരാപ്രാക്കൾ പറന്നുപോയ്,
 ചെററല്ലധികമായ് നേരമിപ്പോൾ.
 റുന്നല്ല താണനിലത്തുനിന്നും വെയി -
 ലൊന്നായ് ത്തിരശ്ശീലപോലയൻ
 അക്കനം താണകലത്തു പടിഞ്ഞാറേ
 ദിക്കിന്റെകോണിൽ പുരോമുഖമായ്,
 ചെങ്കതിർക്കറയൊതുക്കിയടുത്തങ്ങ
 തങ്കന്ന കുന്നിനുകളിലൂടെ

തീക്കളിയിൽ കടതെററിപ്പതിച്ചു വൺ
പൂക്കുററിപോലെരിഞ്ഞുനിന്നു.
നേതൂന്നിബിഡമല്ലാതെയും മഞ്ഞിന്റെ
നീതൂളളിയാൽ മങ്ങിയന്നരീക്ഷം
നീരാവിതട്ടും നിലക്കണ്ണാടിക്കെയും
വാരുറ ഭംഗി വഹിച്ചുനിന്നു.
ദൂരെക്കിഴക്കു കരിമ്പനതന്മേലും
പേരാൽത്തലമേലും കുന്നിന്മേലും
പാരം മനോജ്ഞമാം മഞ്ഞവെയിലൊട്ടു -
നേരം തങ്ങിക്കണ്ടിതാവഴിയായ്
കഷ്ടതരമാം ലഹളിയിൽ സർപ്പവും
നഷ്ടമായ് പോയോരദ്രേശലക്ഷ്മി
പുഷ്പിതേടാനമ്പർ കൂറാൻ മേൽനിന്നു
കെട്ടിയയയ്ക്കും പൊൻഭാഗ്യംപോലെ.
പിന്നെയബ്ഭാസമാൻ മുങ്ങിമറ്റിക്കിൽ
ചിന്നി മനോഹരകാന്തിപൂരം,
ഓമനത്തുമകിൽത്തുണ്ടുകുളങ്ങരളം
വ്യാമോഹിപ്പിച്ചു തിളങ്ങിനിന്നു.
പൂമരംപോലെയും പൊൻവല്ലിപോലെയും
താമരപൂത്ത കുളംപോലെയും
നേരിയമഞ്ഞിൻതിരയ്ക്കുളളിലാക്കാഴ്ച
പാരംമനോജ്ഞവുമായിരുന്നു.
അല്ലെങ്കിലന്നഭാഭാഗമടുത്തുതാൻ
മെല്ലെയരങ്ങേറാനോങ്ങിനിലും
ഫ.പ്ലസുമാലംകൃതയാം വസന്തശ്രീ
ചൊല്ലിയാടും പൂങ്കുളരിതന്നെ.

സന്ദേശമില്ലിതാ “സാധകം” ചെയ്യുന്നു
മന്ദം മുരളിയൊരാൾക്കയിലും
പാടത്തിൻ തെക്കേക്കരയിൽ തൊടിയിൽ കൊ -
മ്പാടാതെന്നില്ലും തൈമാവിലൊന്നിൽ.

സങ്കോചിച്ചുഗ്രം പരംപിന്നെ നീണ്ടുള്ളം
സങ്കർഷിക്കുന്ന കയിലിൻനാദം
അങ്കുശംതാനായ് ചെവിപ്പെന്നുതോന്നുമ -
പ്പെൺകൊടിയാളതു കേട്ടു ഞെട്ടി

അല്ലല്ലയന്നിയായ് നേരം, വരാൻവൈക -
കില്ലിനിച്ചാത്തന്നെന്നുചിന്തിയായ്
പിന്നെയിരിപ്പവെടിഞ്ഞെഴുന്നേറ്റവൾ
ചിന്നിയ കൂന്തൽ പിന്നൊട്ടൊക്കി
മെല്ലെയിരുന്നു കഴച്ച പൂവംഗങ്ങൾ -
ഉല്ലാസം തിരുമ്മിയങ്ങൊട്ടുനിന്നു.
എന്നിട്ടു മുട്ടുപുടവ വലിച്ചിട്ടു
സന്നതഗാത്രീ മുഖംമറച്ചു.
മന്ദം വെളിയിൽകടന്നു വടക്കോട്ടു
ചെന്നവൾ വേഗം ജലമെടുത്തു.

തുമുഖവും കഴൽത്താരം കഴുകിയ -
ക്കോമളഗാത്രീ തുടച്ചുചെമ്മേ
ചെറുതിരിഞ്ഞു പടിഞ്ഞാട്ടുടൻനോക്കി -
തെറ്റൊന്നു പിന്നെ മുഖംതിരിച്ചു
ഉറൊരുക്കൽക്കുളം കലൻ കൺകോണുകൾ
മുറുറം കിഴക്കോട്ടവൾ നയിച്ചാൾ
നിൽക്കാതെഴറിപ്പോയ് വീണ്ടുമച്ചാളയിൽ
പുകാൾ, സങ്കോചംപൂണ്ടായകത്തോൾ.

അഞ്ചി മാതാവിൻചിറകടിപുകുന്ന
പിഞ്ചുപക്ഷികിടാവെന്നപോലെ.

പാട്ടും കുളികളുമൊക്കെവെടിഞ്ഞുതൻ -
കൂട്ടിൽ കോലിന്ദേൽ പതിഞ്ഞിരുന്നു,
ആമത്ത് ജുകുണ്ടും വളച്ചു പൊൻവക്ത്രമൊ -
രോമൽച്ചിറകിന്നടിക്കൊളിച്ചു
മൗനമായ് കണ്ടാൽ മനോഹരമാമാറ
മൈനയുറങ്ങുന്നു ശാന്തമായി.

താനിരുന്നോരു പനമ്പായതിൻപൊടി
തട്ടിത്തുടച്ചുവീരിച്ചു വീണ്ടും,
പീനനിതംബയാൾ പിന്നെയുമങ്ങതിൽ
പശ്ചിമദിക്കുനോക്കിയിരുന്നു.

താരൊളിച്ചെഴുതുകഴലൊന്നു മറേറപ്പീവ -
രോരു കാണുത്തീന്ദേലേററിവച്ചു,
ചാരുകരവല്ലികൾ വിലങ്ങെത്തിരു -
മാറണിക്കച്ചയ്ക്കു താഴെച്ചേർത്തു,
പ്രേമമിയന്നു ജഗൽപിതാവിൻകഴൽ -
ത്താമരയുൾത്താമിൾ താങ്ങിനിർത്തി,
ഓമൽമിഴികളുമൊട്ടുപൂട്ടിസ്സന്ധ്യാ -
നാമജപമായി നീരജാക്ഷി.

പക്ഷികളൊക്കെപ്പറന്നുപോയങ്ങങ്ങ
വൃക്ഷങ്ങളോരോന്നിൽ ചേക്കണഞ്ഞു
മുററിനിശ്ശബ്ദത മങ്ങും വെറുംവയ്ക്കോൽ -
കുററിയാൻമേളാമപ്പാടമെങ്ങും,
അപ്രദേശത്തിന്റെ ശൂന്യതകാലവും
കെൽപ്പിൽ പകർത്തിയെടുത്തപോലെ.

അല്ലംപകലുമിരുട്ടും വെളിച്ചവു-
മില്ലാത്ത ശാന്തമാം വേളയായി.
അല്ലല്ല തോട്ടുവരമ്പെയൊരാൾ കൈയിൽ
ചില്ലറയെന്നോപൊതികളുമായ്
ഇല്ലിപ്പടർപ്പോളമെത്തിത്തക്കോട്ടിതാ
മെല്ലെത്തിരിഞ്ഞു പാടത്തിറങ്ങി
ഇങ്ങോട്ടുതന്നെവരികയാണവ്യക്തി
പൊങ്ങമുത്സാഹത്തോടെന്നല്ലോത്താൽ
ആരുംകാണാതെ മറന്നുകിടക്കുമൊ-
രൂരിൽപൊളിഞ്ഞ പാഴമ്പലത്തിൽ
കൊററിനായങ്ങളുന്തിശ്ശാനിഷ്ട പോമൊരു
പോററിയെക്കാൾ വായ്ക്കും ഭക്തിയോടും,

സത്യമാരാധകാ ചെല്ലുക നീ ദീപം
കത്തിക്കയമ്പിലീയമ്പലത്തിൽ.
ഉൽസുകയായതിൽ കാത്തിരിക്കുന്നു നിൻ
വത്സലഭേദവത വൈകൊലാ നീ.
പൊട്ടപ്രതിമകളൊന്നുമല്ലായത-
മ്പൊട്ടമേലാത്ത ശിലയുമല്ല.
സൃഷ്ടികർത്താവിന്റെ തുക്കരപല്ലവം
വിഷ്ണുപത്തിങ്കൽ ചമച്ചിട്ടുള്ള
ശിഷ്ടരൂപങ്ങളിലൊന്നാണു നിൻകണ്ണി-
നിഷ്ടമായുള്ളതുമെന്നല്ല,
സ്നേഹത്താൽ നിത്യമലിഞ്ഞും, വിജ്ഞാനത്തിൽ-
ഗേഹമാം ജ്ഞാനത്താൽ ദീപ്തമായും,
മോഹമെന്നു ക്രിയാശക്തിപൂരങ്ങളെ-
ദോഹനംചെയ്തുമെഴും, മഹത്താം

ചൈതന്യമേലും പൊതുളാണതുപിന്നെ -
 കൈതവപുജകനല്ലനീയും.

പൂജിക്കു പോകയദ്വൈതം ഗണിക്കില്ല
 പൂജകനെ ജന്മദാസനായും.

അന്യോന്യമാശ്രയിച്ചീലോകം നിർത്തുന്ന
 ധന്യമാം സേവനതൻരഹസ്യം,

തന്നത്താൻ കണ്ടുതെളിഞ്ഞ ചിഹ്നകൃതിത -
 നന്യനമായെഴുമക്കലയെ

ചെന്നുസേവിക്കുക, ദൈവേഹ്വയാൽ നിന്നെ
 വന്നുവരികുമിദ്ദേവതയെ.

കൊണ്ടുചെന്നപ്പിക്കുതിന്റെ പാദത്തിലുൾ -
 തങ്ങളേതേന്തനഭിഷേകംചെയ്ത,

ഇണ്ടലകന്നിഹപരസൗഖ്യങ്ങൾ
 രണ്ടും നിനക്കതുമുലമുണ്ടാം.

മാടത്തിൻമുറ്റത്തു വന്നിതാകേറിയ -
 കോടക്കാർവണ്ണമേലുന്നകായം.

നെഞ്ചുവിരിഞ്ഞു ദൃഢാവയവങ്ങളാ
 ന്ഞ്ചടിയോളമെകരമായി,

അഞ്ചിതമായ മിഴികളിന്റേന്നാമൽ -
 കഞ്ചിതവാർചികരം കലൻ,

സ്വപ്നമല്ലെങ്കിലും ക്ഷാളിതമാം ചെറു
 കച്ചമുണ്ടെന്നാലരമറച്ചു,

ചൊന്നപൊതികളിലൊന്നു കൈയിൽതാങ്ങി -
 യൊന്നുകൈചേർത്തു തൻമാറിൽ താങ്ങി -

കന്നിന്റെ കൊമ്പിൽ കടഞ്ഞുതീർത്തംഗങ്ങൾ -
 ളൊന്നായിണക്കി മിനുങ്ങിനിൽക്കും,

ഓമനപ്പാവകണക്കതു നല്ലോരു
കോമളവിഗ്രഹമായിരുന്നു.
തന്നെപ്പകിട്ടിനാൽ തെല്ലു വാനിൽക്കണ്ട
വെൺമതിക്കാമ്പിനു ധാരകൂട്ടി
അമ്മുററംതാണ്ടിത്തലതാഴ്ന്നിത്തൽക്കണ്ണും
പുൽമാടംപൂകിയശ്ശാമളാംഗം.
താനങ്ങുപിന്നൊരുകോണിലൊതുങ്ങിപ്പോയ്
സ്ഥാനങ്ങളിൽത്തൻപൊതികൾവെച്ചു,
വേഗം തറവെടിപ്പാക്കിയൊരുദിക്കിൽ -
തനീകൂട്ടി തുണ്ടുവിറകുകളാൽ
പട്ടറെഴും ജപാലപൊങ്ങി വിളക്കായ -
ങ്ങൊട്ടൊട്ടിരുട്ടുകൾനീക്കിനിന്നു.
ചുട്ടുതുടങ്ങിപ്പൊതിയഴിച്ചുക്കുനൽ -
ക്കുട്ടയിൽക്കായും കിഴങ്ങുമയാൾ.

ഒന്നുതീരിഞ്ഞുടനൽകുമാം നോട്ടത്താൽ
നന്ദിയവനു പറഞ്ഞുപിന്നെ
“ഇന്നിത്രവൈകുവാണെന്നെ”ന്നു ചോദിച്ചു
മനുസപരത്തിലമ്മാനിനിയാൾ.
“ഇല്ല വൈകീട്ടില്ലയിന്നേറെയെന്നാലും
തെല്ലടിയൻ താമസിച്ചുപോയി.
കാരണം സാരമുള്ളൊന്നല്ല വേണ്ടുകിൽ
നേരം കഴിപ്പാനുണർത്താമല്ലോ.
ഇങ്ങോട്ടുപോരുംവഴി വടക്കേക്കുന്നി-
ന്നങ്ങുച്ചരിവിൽ വയലരികിൽ
ഓമനയായോരിലവുണ്ടു പൂത്തിട്ടു
താമരപ്പൊയ്ക്കയതിൻ കരയിൽ;

അന്തികതങ്ങൊരു ചെമ്മുകിൽപോലവേ ,
 ചന്തംകലൻ വിളങ്ങിടുന്നു.
 അന്തിക.ശായതിൻ മായയാൽ പൊയ്ക്കയിൽ
 ചെന്താമരകൾ വിടർന്നിടുന്നു.
 അക്കാഴ്ചകണ്ടു പകച്ചൊട്ടുനിന്നുടൻ
 പുക്കുൻ ചെറുമനപ്പൊയ്ക്കതന്നിൽ,
 ചുറ്റാത്തതണ്ടാരിലയുമതിൽക്കണ്ടോ -
 റൊററപ്പുമൊട്ടും പറിച്ച് പോന്നേൻ.”
 എന്നുപറഞ്ഞവൻ കയ്യിലെടുത്തീത -
 ചെന്നുളിനത്തിൻ ചെറുമുകുളം
 അന്നേരം തീകാളിക്കുത്തീ ചെറുമനെ
 സുന്ദരി സൂക്ഷിച്ചൊന്നാകെനോക്കി
 കൊണ്ടുചെന്നപ്പു വവൾക്കർപ്പിപ്പാനവൻ
 മണ്ടിയെഴുന്നേല്പാനുദ്യമിച്ചാൻ.
 “വേണ്ടയിരിക്ക നീയൽപ്പം” എന്നോമലാ -
 ളിണ്ടലിയന്നുടൻ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടാൾ.

ചാരുചികരവും ചാഞ്ഞവാർചിപ്പിയും ,
 ചഞ്ചൊത്തുനീണ്ടുകാൻകണ്ണും
 ആരോമൽക്കാർമുദുരോമംമുളച്ചേറെ -
 യഞ്ചിതമായ കവിൾത്തടവും
 ഇന്ദീവരാഭയമാനോരവങ്കലാ -
 സ്സന്ദർഭത്തിങ്കൽ സരസതയാൽ
 സുന്ദരി പൂങ്കണകൈക്കൊണ്ടുനിൽക്കുന്ന -
 കന്ദർപ്പദേവനെക്കാണുകയാവാം.

വണ്ണാഭിമാനികളാകമാർച്ചുക്കു തൻ
 വണ്ണനാം സൗന്ദര്യമുത്തിയാകും

അയ്യോജസായകനെതുവാൻജന -
 വണ്ണനായ് -നാമറിഞ്ഞീല -പോട്ടേ
 വെപ്പാൻതുടങ്ങിനാൻ മുഖിലപ്പുവവ -
 നപ്പോൾ കൈകൊണ്ടവൾ വാങ്ങിക്കൊണ്ടാൾ.
 സത്തുഷ്ടിയോതുവാൻ വാക്കുകിട്ടാത്തവൾ
 ചിന്തിച്ചു മൗനംഭജിച്ചിരുന്നാൾ.
 പോയവൻ വീണ്ടുമബ്ഭോജ്യംമുട്ടുന്നോരു
 തീയിൽത്താൻശ്രദ്ധിച്ചാൻ മുന്നേപ്പോലെ.
 ആയതമായൊരുവീർപ്പിട്ടു പിന്നെയ -
 തേതായജനേത്ര തിരിഞ്ഞിരുന്നു.
 അത്തരണൻതന്നെ നോക്കിനാൾ ചിന്തയാ -
 ന്നിത്തരം മെല്ലെ മെല്ലെപ്പറഞ്ഞാൾ
 “കാലമൊട്ടേറെയായല്ലോയെന്നിക്കായി
 വേലചെയ്യുന്നു നീ ഹന്ത! ചാത്താ
 ഹേമന്തകാലംകഴിഞ്ഞു കുളങ്ങളിൽ
 താമരപൂത്തുതുടങ്ങിയല്ലോ
 മാപ്പിളമാരുടെ മുഷ്കമിപ്പോളത്ര -
 കേൾപ്പാനില്ലല്ലോ യെന്നിങ്ങനാളെ
 അങ്ങനീകണ്ടൊരു പൊയ്ക്കയിൽപോയൊന്ന
 മുങ്ങിക്കുളിപ്പാൻ വിരോധമുണ്ടോ?”

കൊള്ളക്കാർ മിക്കതുംചത്തു ശേഷം ചില -
 റെല്ലാ * മിരുമ്പുകൾ താഴെവെച്ചു
 പട്ടാളവും തോക്കുമൊക്കെ + മലപ്പുറം
 വിട്ടുതുടങ്ങിപ്പോയെമ്പിരാട്ടി.

* ആയുധങ്ങൾക്കു താഴ്ന്നഭാഷയിൽ അങ്ങനെ
 പറയും. + പ്രധാനമായി ലഹളനടന്നസ്ഥലം.

അങ്ങനെയൊക്കെയായാലും തിരുമേനി-
യങ്ങുപോയിപ്പോൾ കളിച്ചുകൂടാ.
തേക്കൊട്ടയൊന്ന് നിറച്ചുതണ്ണീർ ചാത്തൻ
തൂക്കിവരാം നാളെയന്നിയായാൽ
വേലയടിയൻ തിരുമേനിക്കായത്ര
കാലവും ചെയ്യാനൊരുക്കമല്ലോ.
ഒട്ടനാൾക്കൂടിക്കഴിഞ്ഞാൽ മടങ്ങിയ -
ങ്ങിഷ്ടമുള്ളതും പോകാമല്ലോ.”

“എന്നെയറിയാതെ ചൊല്ലുകയാം ചാത്ത!
പിന്നെയും പിന്നെയുമിമ്മൊഴി നീ
ഞാനിനിയിട്ടിരിക്കുവിട്ടുപോകുന്നില്ല
മാനസം മറെറാന്നിൽ ചെല്ലുന്നില്ല.
നീളനടക്കാനും കോഴിക്കോട്ടേ * ലുൽമ
പ്പാളയം പുകാനമിഷ്ടമില്ല,
ശ്രീപിപ്പണികൾ പഠിപ്പിക്ക നീയെന്നെ -
ച്ചാലേ കഴിവനിച്ചാളയിൽ ഞാൻ
കേഴുവൻ നീയതു കേളായ്ക്കിലിന്നു ഞാൻ
പാഴായ് പറയുകയല്ല ചാത്താ.
വീഴുന്നപണ്ടും ഘനമുള്ളതാമതു
താഴെയടിഞ്ഞാലേ സ്വസ്തിതേട്ടു.”

“ഇങ്ങനെചൊല്ലിയാൽ ചാത്തൻ കഴങ്ങിപ്പോം
മങ്ങിപ്പോം ബുദ്ധിയും സങ്കടത്താൽ.
എങ്ങനെ കൽപ്പിച്ചാൽ കേൾക്കാതിരിക്കുമി -
തെങ്ങനെ താൻകേൾക്കും കാര്യമോത്താൽ

* Relief Camp (റിലീഫ് ക്യാമ്പ്)

കുപ്പയിൽപൊന്നിൻപൊടിപോലെയെമ്പ്രാട്ടി,
യിപ്പലച്ചാളയിൽ മേവിയാലും,
കണ്ടാലറിയും കുശുമ്പുള്ളമേലാള -
രിണ്ടലതുമൂലം വന്നുചേരും.”

“വേഷംപകൻ നടന്നുകൊള്ളാം ഞാനെൻ -
ഭാഷസൂക്ഷിച്ചുപറഞ്ഞുകൊള്ളാം
ചെറു കരുത്തമേന്മയെക്കുറക്കുവാൻ
മുറും വെയിലിൽ പണിയെടുക്കാം.
പച്ചിലപ്പാമ്പിനെപ്പച്ചച്ചെടിമേലും
പുൽച്ചാട്ടാനെപ്പുൽത്തകടിമേലും
മെച്ചമായ് നിർമ്മിച്ച കൈയെൻറസൃഷ്ടിയും
നിശ്ചയിച്ചിങ്ങനെ ചെയ്തതാവാം.
സമ്മതിച്ചീടുകയെന്നച്ചെറുമിയ -
യിമ്മാടത്തിൽതാൻ കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ
നമ്മെയിമ്മട്ടിലിണക്കിയോരീശപരൻ
നന്മവരുത്തും നമുക്കു ചാത്താ.”

ചുട്ടുവെടിപ്പാക്കിയങ്ങടൻ ശംഖൊത്ത -
പട്ടറ നന്മധൂരക്കിഴങ്ങും
ഒട്ടുപഴുപ്പായ നേന്ത്രക്കായും ചാത്തൻ
ചിട്ടയായ് തോലുകളൊഞ്ഞൊരുക്കി
തണ്ടാർദളത്തുമരതകത്താലത്തിൽ
കൊണ്ടുചെന്നമ്പോട്ടു മുമ്പിൽവെച്ചാൻ -
കത്തിലയൊന്നിൽ കുളുത്തുപളുങ്കുപോൽ
ശുദ്ധിതേടുന്ന ജലവുമായി.

എത്തിയവൻവീണ്ടുമങ്ങരുകൊള്ളികൾ
കത്തിജപലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഹസ്തതാർപിന്നെക്കഴുകിയാ ഹൃദയമാ -
മത്താഴമമ്പിലവൾ കഴിച്ചു
ഉപ്പേരിയും പായസവും പ്രഥമനം
ചൊല്ലൊങ്ങും മറു വിഭവങ്ങളും
ഉൾപ്പെട്ടും സഭ്യയേക്കാളുമാസപാദ്യമാ -
യുൾപ്പുവിൽ തോന്നിയവൾക്കതെല്ലാം
തന്നുടെ ഭോജനവും കഴിഞ്ഞക്ഷണം
പിന്നെയവൻവന്നിലയെടുത്തു,
എച്ചിൽതളിച്ചുകൊണ്ട്; ക്ഷാളനംചെയ്തു
സ്വപ്നമായ് വീണ്ടുമവളിരുന്നാൾ.
സ്വന്തമൊഴിക്കു മറുപടി ചാത്തൻറെ -
യന്തരംഗത്തിൽതാൻ തേടുമ്പോലെ,
ചെന്താമരമൊട്ടെടുത്തിതളരോന്നു
ചന്തത്തിൽനുള്ളിവീകസിപ്പിച്ചാൾ.
മൗനമവൻ വിട്ടിടായ്കയാൽ പിന്നെയ -
മ്മാനിനിമാർമണി കൂട്ടിൽനോക്കി
“മൈനയുറങ്ങുന്നു പാവം” എന്നോതിനാൾ
താനേയവനോടു വീണ്ടും ചൊന്നാൾ
“ഒരയായിങ്ങു തടവിരിക്കുമെ -
ന്നുറതോഴിക്കു തുണയിരിപ്പാൻ
മറെറാന്നിനെ - യൊരാൾമൈനയെക്കൂടി നീ
തെറ്റാതെകൊണ്ടുവരുമോ ചാത്ത?
അല്ലെങ്കിൽ വിട്ടുകുളയുവൻ പാവത്തെ -
യല്ലത്തോന്നാറുണ്ടു കാങ്കിൽ” എന്നാൾ.
“ചൊല്ലരുതിമ്മട്ടടിയനെബ്രാട്ടിതൻ
ചൊല്ലതാൻ ചട്ടമാണെ”ന്നാൻ ചാത്തൻ.

“എന്നാൽ ക്ഷമിക്കു പറഞ്ഞതല്ലെങ്കിൽ ഞാ -
നൊന്നുകൂടിപ്പറയുന്നു കേൾക്കുക.

എത്രയായിരുന്നുമടിയെന്നും മറ്റു -
മെന്തിനാൽ നീ മൊഴിവതെല്ലാം
ഇമ്പമേകാതായ് ചെവിക്കുതു ഞാനൊട്ടു
മുമ്പേ പറയാറുണ്ടല്ലോ ചാത്താ”?

“അല്ല കഴങ്ങിയിവിടത്തെയെന്നിനി -
ച്ചൊല്ലിവിളിക്കുമെളിയോനിവൻ?
ചൊല്ലിത്തരികെ” നടുൻ ചിരിച്ചുനെയ്യിൽ
വല്ലായ് മയാൻമവൻ പറഞ്ഞാൻ.
‘സാവിത്രി’യെന്നെന്നെ നിശ്ശങ്കമെൻ ചാത്ത,
നീ വിളിക്കയതാണെന്റെ നാമം
ആവിധമെന്നെ വിളിച്ചോരിരുവരും
ഭ്യോവിലായ് നീയങ്കുറവുതീർക്കു.”

എന്നോതി നീർചാടും കണ്ണാന്നുതുച്ചും
തനപി തുകിൽകൊണ്ടുടൻ മറച്ചാൾ.
തന്നുള്ളിൽ സ്നേഹാനുകമ്പകൾ തിങ്ങിയൊ -
ട്ടൊന്നുമേ മിണ്ടാതവനിരുന്നാൻ.

പിന്നെ മൊഴിക്കു പഴുതേകുവാനവ -
ന്നനിയലിഞ്ഞവളോടുചൊന്നാൻ.

“പാരംസുഖമാണു കേൾപ്പാനവിടത്തെ
പേരിവനോതാൻ പണിയെന്നാലും
തീരെയറിവറോരിമ്മാട്ടിനപ്പേരിൻ
സാരമെന്നെന്നു മറിഞ്ഞുകൂടാ.
വല്ലതുംകാരണമുണ്ടായിരിക്കുമോ
നല്ലൊരാവാക്കു തിരഞ്ഞെടുപ്പാൻ?

ചൊല്ലുണേ വേദവീരോധമില്ലെങ്കിലു-
മല്ലലില്ലെങ്കിലുമങ്ങലിവാൽ.”

സമ്മോദമാർന്നിതു കേട്ടു തിരിഞ്ഞവൾ
സമ്മുഖിയായവനോടുചൊന്നാൾ:-

“ഉണ്മനീയുള്ളിലറിഞ്ഞുകൊണ്ടിങ്ങനെ
ചുമ്മാചോദിക്കുകയാണോ ചാത്താ?
അമ്മാതിരിയല്ലോ നിൻചോദ്യമജ്ഞനാം
നിന്മതിചാതുര്യം ചിത്രമത്രേ!

ഭാരതത്തിങ്കൽ പതിവുതമാരായ
നാരിമണികളെവണ്ണിച്ചോതും
ചാരുതരമാം കഥകളിലൊന്നിന്റെ
സാരം ചുരുക്കിനിന്നോടു ചൊല്ലാം:-
‘പണ്ടു വടക്കൊരുദിക്കിലൊരു നൃപ-
നാളായിരുന്നു മകളൊരുത്തി,
കണ്ടുപരിചയമായവളേകനെ
മണ്ടിനടന്നവനത്തിലൊന്നിൽ,
നിശ്ചയിച്ചു പിന്നവനെ വേർപുറവ-
ളുളുന്നഭിമതമായില്ലേതും.

കൊല്ലമൊന്നുള്ളിൽ മരിക്കുമവനെന്നു
ചൊല്ലിയിരുന്നിതു ദിവ്യനേകൻ.
തക്കം പിതാവുപറയുവാനത്രയും
മുഖ്യമാം ഹേതുവതായിരുന്നു.
ഉള്ളാൽവരിച്ചുകഴിഞ്ഞ പുരുഷനെ-
ത്തള്ളാൻ പണിയെന്നവളുമോതി
പിന്നെ-മകളുടെ നിർബന്ധം കാണുകയാൽ
മന്നവൻ സമ്മതിക്കേണ്ടിവന്നു.

കാട്ടിൽ മുനിസുതനാമവനെത്തന്നെ
വേട്ടവൾ താപസിയായ് വസിച്ചു.
പോയിത്തൊരുനാൾ വിറകുവെട്ടാനവ -
നായതമായോരടുത്തകാട്ടിൽ.
അന്നു മുൻചൊല്ലോത്താകമേഭയമാൻ
ചെന്നിതുകൂടിത്തുണയ്ക്കുവളും.
തെരെന്നവൻ മഴുവേന്തിയൊരുമര -
കുറി മുറിച്ചു പിളർന്നിന്നു.
ചെററടുത്തങ്ങൊരു പൂമരത്തിൻനിഴൽ -
പററിയൊരേടത്തുവളിരുന്നു.
കാണികഴിഞ്ഞു തലമുഴുന്നങ്ങുവോ
വീണിതു പാവമവൻ നിലത്തിൽ.
കേണകൊണ്ടോടിയവളുണഞ്ഞുതൻ -
പ്രാണപ്രിയനെച്ചുമലിലേന്തി,
ചെന്നുതണലത്തിരുന്നു കണവനെ
തനപംഗിതൻ മടിയിൽ കിടത്തി.
ആലസ്യമാറാൻ തലോടിമുഖമവൾ
ചേലത്തലകൊണ്ടു മെല്ലെ വീശി.
നീട്ടുന്നതെന്തിൻ വീർപ്പുനിന്നു കണ്ണു
പൂട്ടിയസ്സാധു മരിച്ചുപോയി.
വിണ്ണിൽ തുറിച്ചവരുന്നോക്കി നിരാശയായ്
കണ്ണീർതടയും മിഴികളാലെ.
“കണായിതപ്പോളവൾക്കു ഭർത്താവുതൻ -
പ്രാണനെക്കെട്ടുവാൻ പോത്തിലേറി
മുന്നിൽ കയറാർന്നടുക്കുന്ന മൃത്യുവേ
മിന്നൽപിണരാൻ കൊണ്ടുപോലെ

എന്ത്വിയൻതന്നെ ഹരിക്കുന്നഭേവ, നീ-
 യമ്പിലെന്നെക്കൂടി കൊണ്ടുപോണം.”
 വെമ്പിയിവണ്ണമിരുന്നവൾ മുതൂവിൻ
 പിമ്പേതുടർന്നിതു വിണ്ണിലേറി.
 ശേഷിച്ചിരുന്നിതവൾക്കായസ്സാകയാൽ
 ശേഷിയില്ലാതെയായ് കൊണ്ടുപോവാൻ
 മാറിനിൽത്താനും പണിയായിവന്നവൾ
 നോററവൃതങ്ങൾ തൻപ്രാഭവത്താൽ.
 ദൂരദൂരംപോയ് ഭഗവാൻയമനവൾ
 തീരെയകന്നില്ല ‘പിന്നെഭേവൻ
 ചാരിത്ര്യവും ദൈവഭക്തിയും കണ്ടവൾ -
 കോരോവരങ്ങൾ കനിഞ്ഞുനൽകി;
 ‘പുത്രരുണ്ടാം നിനക്കെന്നു’ മൊരുവരം
 ചിത്രമലിഞ്ഞവൾക്കേകി കാലൻ
 സാധപിയിായിടും വിധവയ്ക്കു സന്തതി
 സാധ്യമല്ലെന്നുള്ളതോർത്തിടാതെ.
 “എന്തുരപ്പു പിന്നവനെത്തിരിച്ചവൾ -
 ക്കെന്തകൻ നൽകിമടങ്ങിപ്പോയി
 ഹന്ത! മരിച്ചവൻ ജീവിച്ചെഴുന്നേറ
 സന്തോഷവുമായി രണ്ടുപേർക്കും.
 പിന്നതയച്ഛുനതീർന്നു ശപതൂരനും
 സന്നമാംരാജ്യം തിരിച്ചുകിട്ടി.
 പിന്നെസ്സുഖിച്ചവർ വാണു ചിരമവൻ
 മന്നവനായവൾ റാണിയായി.
 നീ വിസ്മയാനന്ദമന്ദനായ് കേൾക്കുകീ-
 പ്പാവനവൃത്തത്താൽ ഖ്യാതിതേടും

ആ വന്ധയാളുടേതത്രേ നീ ചോദിച്ച
സാവിത്രിയെന്ന മധുരനാമം.”
സ്തംഭിച്ചുപോലൊട്ടുനിന്നുപോയ് ചാത്തനോ -
ടമ്പാൻടനവരും വീണ്ടും ചൊന്നാൾ:-
“എന്തിനു കേട്ടു പകച്ചു നില്ക്കുന്നു നീ-
യന്തിക്കെഴുതിത്തുടങ്ങിക്കൊള്ള
എന്തെല്ലാം നാമറിയേണ്ടതായിങ്ങനെ
ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുണ്ടെഴുത്തറിഞ്ഞാൽ,
സ്വന്തമായ് വായിച്ചറിയാം പഠിക്കാഞ്ഞാൽ
പന്തിയാവില്ലിനിക്കേട്ടോ ചാത്താ.”
മിണ്ടാതിരുന്ന പിന്നൊട്ടവൻ ചിന്തിച്ചു -
കൊണ്ടുചോദിച്ചിതു മന്ദമായി.
“കൊണ്ടാട്ടമപ്പെണ്ണുപോലിപ്പോൾ പെണ്ണുങ്ങ -
ളുണ്ടായിരിക്കുമോയെങ്ങെന്നാലും.”
ചൊല്ലിനാൾ പുഞ്ചിരിപൂണ്ടവർ “ഇന്നെങ്ങ -
മില്ലിതുപോലാരുമെങ്കിലും കേൾ;
നല്ലാർജനങ്ങൾതന്നുൾത്താരിലിപ്പോഴു -
മില്ലാതായിട്ടില്ലാവാസനകൾ.
നേരമധികമായ് മഞ്ഞുപൊഴിഞ്ഞുടൻ
മാരുതൻ വീശി കളർമയോടും
നാരിമണിപോയ് നോക്കിനിന്നു ചന്ദ്ര -
കോരകമസ്തമിച്ചോരു വിണ്ണിൽ.
മാനത്തിൽ നോക്കുന്നതെന്തെന്നുടൻ ചാത്തൻ
മാനിച്ചുചോദിച്ചു കൗതുകത്താൽ
സ്ഥാനത്തു വീണ്ടുമവരും വന്നിരുന്നുടൻ
സാനുരാഗം മുദ്രവായ് പറഞ്ഞു

“മോലയിൽ ചിററാമ്പൽ പുനീരപ്പോലെ
നീലവിണ്ണിൽ കാണും നക്ഷത്രങ്ങൾ
ചാലേപറിച്ചോർക്കു താളിലുള്ളപ്പോൾ -
ജാലങ്ങൾ പോലെ വായിക്കാമല്ലോ.

എന്തെന്തെല്ലാം പ്രിയമേലും ചാത്താ പറിക്കില്ലേ
ചിന്തിച്ചുചൊൽകയെഴുതിക്കാം ഞാൻ.”

എന്നു കനിഞ്ഞവൾ പിന്നെയും മോദിച്ചു -
ഉണവൻ താണതൊഴുതു ചൊന്നാൻ.

“എന്തു മറുപടിയ്ക്കു കല്പിക്കുമ്പോലെയോ -
രണ്ടുമില്ലിവൻ ചെയ്യുമല്ലോ
എന്നിൽ കനിവിത്രയേലുമവിടന്നെൻ
മുന്നിൽ വന്നെത്തിയ ദൈവമല്ലോ.”

“ഹന്ത! നീയങ്ങനെ ചൊല്ലരുതോർക്കു ഞാൻ
ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടു മറിച്ചു ചാത്താ.

എന്നെ രക്ഷിക്കുവാനെത്തിയിച്ചാളയിൽ
സന്നിധാനം ചെയ്യുമെൻ ദൈവം നീ.”

എന്നവൾ ചൊല്ലുവേ കൂറാലകംതിങ്ങി
യൊന്നവൻ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞുപോയാൻ
പെട്ടെന്നു പിന്നെത്തിരിഞ്ഞു മുഖം കഴൽ -
മുട്ടാൽമറച്ചു കനിഞ്ഞിരുന്നാൻ.

“എന്തു നീ ചെയ്യുന്നു ചൊൽകെ”ന്നവൾതാനും
പിന്തിരി “ഞെന്താണമില്ലെ”ന്നവനും
തങ്ങളിൽ കാണാതെലിഞ്ഞതാതി പിന്നെത്തീ
മങ്ങിയിരുട്ടു പരക്കയാലേ.

ചാരത്തു പിന്നൊരു കോണുതുടച്ചു
ചാരിയിരുന്നിട്ടു മെല്ലെച്ചാത്തൻ

“നേർമധികമായിന്നെന്തവിടുന്നു
തീരെയുറങ്ങുന്നില്ലല്ലോ.” യെന്നാൻ.

“ഇല്ല വരുന്നില്ലറക്കുന്നില്ല
തെല്ലേറെയുണ്ടിന്നു ശീതംതാനും.

ചൊല്ലുക നീയിത്തങ്ങത്തു വെറുംനില -

ത്തല്ലേ ശയിക്കുന്നതിന്നും ചാത്താ?

ഇല്ല നിനക്കു പുതപ്പാൻതുണി, വിറ -
കില്ലാതെ തീയും കെട്ടുന്നുവല്ലോ.

വല്ലായ് മയുച്ചിലതോതോറിടുന്നതു
ചൊല്ലാവതല്ലെ”ന്നവളുരച്ചാൾ.

“സാരമില്ലൻപുടയാളെ, യിവനത്ര
സാരമല്ലിത്തങ്ങപ്പുക്കുറങ്ങാം,”

“നേരാണിവൻ ചൊൽവതല്ലൽതേടീടേണ്ടാ
നേർമധികമായാക്കുറങ്ങാം.”

“പോരായതെന്റെ പ്രിയ ചാത്താ”യെന്നവൾ.
ചാരത്തൊഴുന്നേറുചെന്നു ചൊന്നാൾ

“പാരമിപ്പെടുത്താൻ ശൈത്യമല്ലെങ്കിലും -
ത്താരിലെനിഷ്കുളപേക്കു കേൾന്നീ.

തന്നെനിക്കായൊരു തുണ്ടുപായിക്കു ഞാൻ
വന്നതാൾ നീയെന്നെസ്സൽക്കരിച്ചു.

ഇന്നതിൻപാതിയിൽ നിന്നെ ക്ഷണിക്കുന്നേൻ
വന്നേൽക്കണയെന്നളിയദാനം.

എന്നു പറഞ്ഞവൾ തൻകരപ്പുവല്ലി -
തന്നാലവന്റെ കരം പിടിച്ചാൾ

ഒന്നരണ്ടുശൃകണങ്ങളുവൻകണ്ണിൽ -
നിന്നതിലേറു രോമാഞ്ചമാന്നാൾ

ഈയക്കോൽപോലെ തണുത്ത വിരലേലും
 പ്രയാസം കൈയേന്തിപ്പേലവാംഗി
 തിന്മ വലംവച്ചവനെ നയിച്ചു തൻ -
 പായിൽ ശയിപ്പിച്ചു താൻശയിച്ചാൾ.
 ഉന്തി കളിർകാറ്റു, മങ്ങി കനൽമിന്നും
 'ജാതവേദസ്സ' മിഴിയടച്ചു.

ജാതീർഷ്യയാലോ ഗുണമോർത്തിവരിലു -
 ള്ളുദാർശ്യത്താലോ പണി പറവാൻ
 സഞ്ചാതസന്തോഷം വർഷിച്ചു വാനവർ
 മഞ്ഞുതൂങ്ങുന്നീർ മാടത്തിന്മേൽ.

വിണ്ണിലുളളാരുടെ വാർമിഴി മുട്ടുമോ
 മണ്ണിലെജാതി പൊടിയെറിഞ്ഞാൽ,

തുംഗതയേരമാകാശത്തിനായ് ഗിരി -
 ശൃംഗങ്ങളിൽ ഭൂമി കൈനീട്ടുന്നു.

കുന്നിൻചരവുകളിൽ വനവൃക്ഷത്തെ -
 ചെന്നു മുക്കിൽമാല ചുംബിക്കുന്നു.

എന്നല്ലയുപ്പേലമണ്ണിയെപ്പുൽകുന്നു
 നന്നടി മേളിച്ചഴിമുഖത്തിൽ,

മന്ദമർത്യാ, നീ തടുക്കായ് കയീശേ ^{മറ്റാ}
 സുന്ദരമാമിസ്സമാഗമങ്ങൾ.

ഉദ്യാനപാലകരേ ഭവാനാരണ്ണ -
 ന്ദ്രമിപ്പൻ പുഷ്പകാലമായി.

ഉച്ചാവചങ്ങളാമോമൽസുമങ്ങളാൽ
 മെച്ചമേറീടുമീയാരാമത്തിൽ

ദേവൻ വനമാലിക്കാനന്ദമേകാത്ത
 പൂവൊന്നമില്ലെന്നതോത്തുകൊൾവിൻ.

എല്ലാസ്സമവുമവൻറയിട്ടുയ്ക്കൊത്തു
 മെല്ലെവളൻ തൻപൂണ്ണതയിൽ
 ചൊല്ലാനുദകയാണഗ്നതിയാരും
 തല്ലിനിത്താതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവിൻ.
 ഭവുമാം തെന്നലും ഭാനമരീചിയും
 ദിവ്യമാം തുമഴനീരും നിത്യം
 നവ്യരസമാൻ നൽകുന്നല്ലോയിവ-
 യ്ക്കവ്യത്യയം ദേവനൊന്നുപോലെ.
 എല്ലാംവിടൻ പരിമളം തുവട്ടേ-
 യല്ലാം ചിതറട്ടേ വണ്ണശോഭ.
 എല്ലാമിതളുകൾ നീട്ടിവലിപ്പമ-
 ന്ല്ലാഘഭാവമിയന്നിടട്ടേ
 തമ്മിൽ കലന്നാൽ ഗുണമേറും പൂക്കളെ
 സമ്മേളിപ്പിപ്പിൻ സരസമായി.
 സമ്മോദമാമതദ്ദേവനായാശ്ചത്വ-
 നിർമാപകൻറ നയമതല്ലോ
 സമ്മർദ്ദമാൻ നശിക്കാതെ രക്ഷിപ്പിൻ
 ദമ്ബത്സരം ദേവജമാദിയായ
 മമ്ംകരളും ഹൃദയകീടങ്ങളെ
 നിർമ്മൂലനം ചെയ്യാൻ നിഷ്ഠുഷ്ഠിപ്പിൻ.
 സ്നേഹത്താൽ നിത്യം തടംനനപ്പിൻദയ-
 ഭോഹളം നൽകവിൻ പൂവിനെല്ലാം.
 സാഹസമററ കാലോചിതധർമ്മമാം
 മോഹനപ്പെൺന്തലാൽ വേലികെട്ടിൻ.
 ഇങ്ങനെ നിങ്ങൾ വളർത്തുമീപ്പുവനം
 തിങ്ങും ഗുണങ്ങൾതൻ ധാടിയൊലെ
 നന്ദനത്തിൽ മെച്ചുന്റേടും പരമഭി-
 നന്ദിക്കും കണ്ടതു ദേവദേവൻ.

പൂജ്യരാം വൈദികന്മാരെ! തുനിഞ്ഞിവിൻ
 യോജ്യമല്ലെങ്കിലുമൊന്നോതുന്നേൻ
 രാജ്യത്തെയോർത്തും മതത്തെയോർത്തും പിന്നെ
 പ്രാജ്യരാഃ നിങ്ങളെത്തന്നെയോർത്തും!
 കാലംവൈകിപ്പോയി, കേവലമാധാര -
 ന്തുകൾക്കല്ലാം പഴുകിപ്പോയി.
 കെട്ടിനിർത്താൻ കഴിയാതെ ഭൂമുഖ -
 ള്ളെട്ട ചരടിൽ ജനതനിൽക്കാ.
 മാറുവിൻ ചട്ടങ്ങളെ സ്വയമല്ലെങ്കിൽ
 മാറുമതുകൾ നിങ്ങളെത്താൻ.
 മാറൊരിക്കലൊന്നുമൊഴിതന്നെ സർവദാ
 കാരനിരമ്പുന്നിന്നു കേരളത്തിൽ.
 നാലുപാടും നിന്നതതന്നെ ചൊല്ലുന്നു.
 കാലവും നിങ്ങളിന്നുനിന്നില്ലും
 കാലിന്നടിയിലുമസ്സപസ്ഥതയുടെ
 കോലാഹലങ്ങൾ മുഴങ്ങിടുന്നു.
 ജോലിത്തീരക്കുകൾമൂലവും സേവക -
 ജാലങ്ങൾതൻ സ്തുതിപോഷംകൊണ്ടും
 ആലോചിയാതവന്മാരൊന്നുമീവക -
 യാലാപംതന്നെ ചൊവിയിലെത്താ -
 ഇ "ഭരവസ്ഥ"യിലുള്ളിൽ വികാരങ്ങ -
 ള്ളുദേവലഭാവമിയന്നുരയ്ക്കും
 മദപചനങ്ങൾക്കു മാർദ്ദവമില്ലെങ്കി -
 ലുദേശശുദ്ധിയാൽ മാപ്പനൽകിൻ.
 അല്പംകുറഞ്ഞു ചിന്തിക്കുവിൻ പൂജ്യരേ -
 യിപ്പാവം ചൊന്നതിരന്നീടുന്നേൻ
 ഇപ്പാഴുപാട്ടാമെളിയവിജ്ഞാപനം
 എല്ലാടുവെച്ചു വണങ്ങിടുന്നേൻ.

ശുഭം.

റപിപ്പറൻ തയ്യാർ

19൯൦. കമാറാൻ ആശാൻ അവർകളുടെ കൃതികൾ

	രൂ.	ന.പ.
3 കൃതികൾ 1-ാം ഭാഗം	6	50
" 2-ാം ഭാഗം	6	00
" 3-ാം ഭാഗം	4	50
-നളിനി (നോട്ടോട്ട കൂടിയത്)	1	00
൧	1	00
൧ ഖണ്ഡകൃതികൾ	0	37
ബുദ്ധചരിതം കിളിപ്പാട്ട്—		
അഞ്ചു കാന്ധങ്ങളും കൂടിയത്	3	00
1൯	0	19
രാമനം	1	00
രാവിഷ്ണുയാദി സീത	1	00
ചരാമായണം പാലകാന്ധം	0	37
ടി അയോദ്ധ്യാകാന്ധം	0	37
ടി അരണ്യകാന്ധം	0	44
ടി മൂന്നാകാന്ധങ്ങളും കൂടി	1	50
വാടി	0	50
സ്ഥ	0	75
പാലദീപിക	0	75
൧	0	56
൧൭	0	50
൧൭	1	00
പ്രസ്ഥാനം	0	62
ലീക	0	50
- ദശലഹരി (ഭാഷ)	0	50
൧൭ വിജയം	1	50
൧൭ മഹാഭാരതം (ഭാഷാനാടകം)	1	50
൧൭ തികൾ (നോട്ടോട്ട കൂടിയത്)	1	25

P. T. O.

റിപ്പോർട്ട്

	രൂ. (
ഗദ്യം:—രാജയോഗം സംഘടന	3
മൈത്രേയീ	0
മനശ്ശക്തി	0
നിരൂപണങ്ങൾ	0
മതപരിവർത്തനസംവാദം	0
ദൈവികമായ പ്രതികരണം	0

ഇതര കൃതികൾ

ശ്രീ. കെ. അയ്യപ്പൻ	പ്രതി 2
വസുമതി (ശ്രീ. മുക്കുറുപ്പൻ)	അവർകൾ
ഓ എഴുതിയ രസകര	വെൽ 1

ആശ്വാസം

മഹാകവിയുടെ മരംവെട്ടൽ	അബദ്ധിപ്പ്
പ്രസിദ്ധ	

കേരള സാഹിത്യ

കേരളത്തിലെ പ്രശസ്ത	പ്രശസ്ത
സ്മരണസാഹിത്യ	കേരളം.

അഭ്യവായത്തിൽ, ഐ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള,	പാലാലപ്പിള്ള,
നാലാങ്കൽ	പാലാലപ്പിള്ള, അപ്പൻ.

ഒന്നാം വാർഷികം 20.

Address must be written

മാനേജർ —

കേരളം

ALL LETTERS.

ഡിപ്പോ

5.

